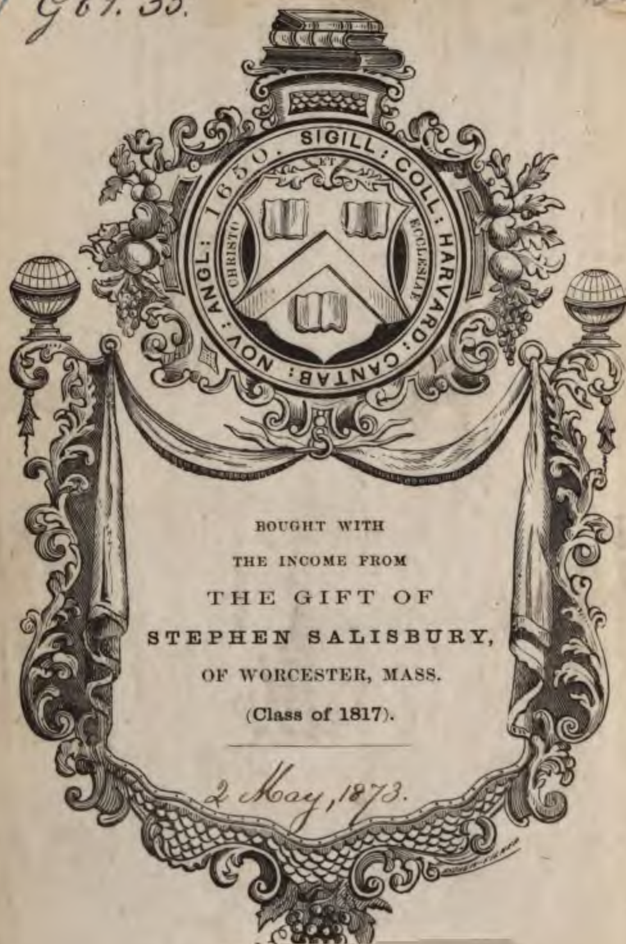
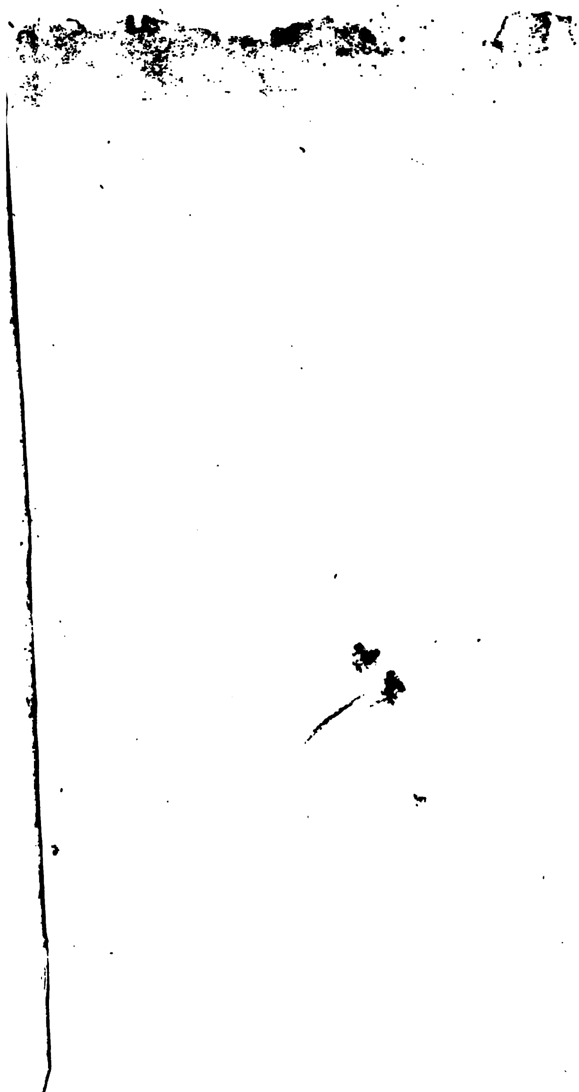
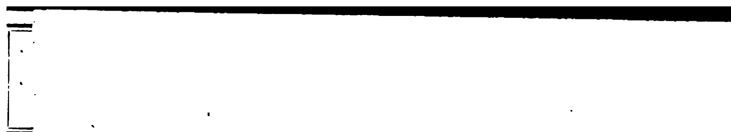

SIGILL : COLL : HARVARD : CANTAB : NOV : ANGL : 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE INCOME FROM
THE GIFT OF
STEPHEN SALISBURY,
OF WORCESTER, MASS.
(Class of 1817).
2 May, 1873.

BABRII

FABULAE AESOPEAE.

EDIDIT

F. G. SCHNEIDEWIN.

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXV.

V. CHR. FR. ROSTIO

E. F. WUESTEMANNO

AMICIS GOTHANIS

F. G. S.

PRAEFATIO.

Babrii fabulae cum essent ex codice Athoo primum editae Parisiis exeunte anno huius saeculi quadragesimo quarto a Joh. Francisco Boissonadio, venerabili sene, statim acerrimas eruditorum excitaverunt concertationes: ita nitida simplicitas cultissimi fabulatoris omnes ceperat. Quorum alii naevos qui resedissent conabantur eluere, alii de poeta ipso deque libris eius eorumque fatis disputare. Studia illa, quae nunc ita deferbuerunt, ut perraro Babrium attingi videas, recentem librum, ut sunt varia ingenia hominum, incertarum opinionum vasta mole ita obruerunt, ut vehementer verendum esset, ne iudicia minus doctorum hominum in diversas partes distracta misere fluctuarent, nisi quis ex primoribus philologorum sese interponeret atque aliorum commentis adiutus has fabulas ad artem elimaret. Repertus est — nam Turicenses editionem festinaverant —, quo non poterat melior, Carolus Lachmannus, vir incomparabilis, cuius mihi quoque sancta memoria est. Is has fabulas a se et amicis emendatas edidit Berolini mense Martio a. MDCCCXLV, ediditque ita, ut quemvis conveniat, si sapiat, talem ducem sequi, qui Babrium denuo edere volet.

Ergo ego quoque secutus sum Lachmannum, sed ut liberum mihi servaverim arbitrium, qui ne in vivi quidem amici verba iuraverim unquam. Et confitebatur Lachmannus ipse, se non absolvisse emendationem poetae: nec ego absolvi, sed studui et cavere ab erroribus non paucis, quos

placitis quibusdam suis ductus commisit vir summus, et ad pristinum nitorem paullo propius reducere verba. Etenim Lachmannus in quibusdam severior fuit, veluti cum anapaestum in ceteris sedibus praeter primum pedem non ferendum ratus ubique expulit. Deinde eam legem non perspexerat, quae est Th. Fixii et H. L. Ahrentis sagacitate animadversa, ut penultima versus syllaba accentum habeat: quae regula violatur nonnisi pronominibus ἡμεῖς et ὑμεῖς. Locos Lachmannianae recensionis refractarios studui in ordinem redigere in censura illius libri, quae extat Nunciis erud. Gottingensibus anni quadragesimi quinti nr. 136 p. 1361 sqq. Postremo non curavit Lachmannus, quod alii perspexerunt, Babrium in extremo versu anxie refugere syllabas non natura longas, maxime eas, quae in brevem cadunt vocalem. Quanquam haec quidem regula non potuit ubique observari.

Praeterea ut nec ante Lachmannum defuerant nec eodem paene tempore deerant qui in his fabulis expoliendis cum laude elaborarent, quorum unius Frid. Duebneri animadversionibus criticis Parisiis a. MDCCCXLIV editis, quae bonae frugis plenissimae sunt, uti editor Berolinensis potuit: ita ne post illum quidem defuerunt, qui Babrio opem ferrent. Mihi ergo sedulo excutienda erant quae protulerunt H. L. Ahrens, Theod. Bergkius, Theotbaldus Fixius, Alph. Heckerus, C. Fr. Hermannus, Guil. Ad. B. Hertzbergius, Aug. Nauckius, Piccolos, O. Schneiderus aliique, ratione illi quidem usi in emendando: per rabiem quid effici posset non sivit inexpertum G. Burgessius, cuius θυρσομανεῖς bacchationes exhibent Acta Philol. Parisina (Revue de philologie etc.). Sed sobrius post Lachmannum editor contigit Babrio vir doctus G. C. Lewis (Londini a. quadragesimo sexto), de cuius eleganti editione rettuli in Nunc. erud. nostris a. XLVII, nr. 182 p. 1817 sqq.

Infra notavi ubicunque a Lachmanno discessi dixique unde petita esset diversa scriptura, ex codicene iniuria a Lachmanno spreto (*A*) an ex ingenio doctorum hominum. Ubi auctor verioris, quae mihi videtur, scripturae affertur nullus, scito ex emendationibus meis esse, quarum partem iam Lachmannus commemoravit, alias cum in illis quas modo dixi censuris proposui, tum in ea quae est in Nunc. erud. nostris anni XLV, nr. 1 sqq., ubi de Babrio eiusque fabellis Aesopeis quid sentirem explicatius edisserui: aliae denique nunc demum accesserunt. In tanto autem fervore hominum criticorum non est mirandum, cum plerique quid ab aliis esset occupatum aut non curarent aut ne possent quidem curare, multas emendationes non semel, sed bis ter quater factas esse. In talibus eum fere nominare satis habui auctorem, qui primus publici iuris fecisset. In afferendis coniecturis, quae in verborum ordinem non admittendae videbantur, delectum egi earum, quae aliquo nomine memorabiles essent: multas de industria silui temerarias hariolationes.

Prooemium. Post v. 2 Mullachius de Prooemio Empedoclis p. 15 supplet fere: τῆς δευτέρης δ' ἐπῆλθεν ἀργυροῦν φῦλον. 3 αὐτῶν τῆς ἐγενήθη *A*. Fortasse αὐτῶν αὖτ' ἐγένετο. 5 μεμπτή *A*, πέμπτη *B*, πέμπτης *L* Lachmannus signis lacunae ante v. 3 positis seclusit vv. 3. 4. 5, versu 6 autem scripsit ἐπὶ τῆς δ' ἐπίσης (*pariter*), ubi *A* syllaba extrita δε σῆς, unde Duebnerus δὲ χρυσῆς. Lachmanno favent verba καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων, quae optime nectuntur cum vv. 1. 2. Quanquam τὰ λοιπὰ possunt intelligi praeter hominem animalia. 11 delet Bergkius. 16 τῆς ἐλευθέρας *AL*, quod nemodum explicavit. Cfr. prooem. 2, 6. 17 θείης ἐμῆι *A*, ἂν θέλῃς ἐνὶ *L* 18 νῷ τὸ *A*, νῶντι *L*, λῷστε Duebnerus. 19 θηλᾶσαι *A*, θηλύνας *L*, cfr. A. Heckerum Philol. V, 496. Orta codicis scriptura ex glossa ad v. θήσω ascripta: Hesych. θῆσαι. θρέψαι, θηλάσαι. Sed v. Hesiodi O. et D 597.

Fab. 1, 4 τοῦτον *AL*, μοῦνος praebuit Corais fab. 279 λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην, coll. p. 397 λέων δὲ μόνος πρὸς μάχην ἐπεκαλεῖτο αὐτόν. 5 σπεύσῃς Fixius, σπεῦδε *AL* 8 ποιητόν *AL*. Coll. v. 16 scripsi πτοητόν, cfr. fab. Cor. ἴδε τὸν ἐμὸν ἄγγελον οἷός ἐστι καὶ τότε κἀγὼ ἐπέρχομαί σοι et altero loco: καὶ αὖθις δὴ τὴν ἐμὴν ἰσχὺν δοκιμάσεις.

2, 2 ἐζήτει *A*, ἐπεζήτει *B*, ποτ' ἐζήτει *L* 3 τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων *A*, τήνδ' ἔκλεψεν ἄγροικος *L*. Correxit Duebnerus.

3, 1 χρήζων *AL*. Scripsi κλήζων, h. e. κλείων, im begriff einzuschliessen. Id paraphrastae videntur prave interpretati reddidisse ἀνεκαλεῖτο, vel ἐνεκαλεῖτο, cfr. Cor. fab. 151 p. 91 et 346. Alterum versum, in quo ἐπισυνάγειν *L*, non habuerunt paraphrastae. 5 πλήξας. Expectes ῥήξας, τύψας.

4, 8 κίνδυνον *AL*: κινδύνους obtulit affabulatio perverse collocata Corais f. 145 p. 87, ubi fabulae quintae affixa est: ὅτι εὔκολος ἡ σωτηρία τοῖς μὴ μεγάλως εὐτυχοῦσι· τὸν δὲ μέγαν ὄντα τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγοντα τοὺς κινδύνους.

5, 8 ἀετὸς *AL* 8 θηλείας *L*

6, 2 σῴζων Baiterus coll. 76, 9, ζῴων *AL*. Delebat versum Duebnerus. 6 ἢ πόσου με πωλήσεις *A*. Illud Suidas s. v.

ὦνος. 8 ἔκυσ' ἐμὴ μήτηρ scripsi: ἔκυσε μήτηρ *A*, ἐκκύει μήτηρ *L* 17 ἦν Levisius, ἄν γ' *AL*

7, 7 μηδ' ἐπ. *AL*

9, 1. 2 verba uncis inclusa interpolatori tribuit A. Nauckius Mus. Rhen. VII, 153. 3 ἄξειν ego, ἥξειν *AL* 4 ἠτέριζεν *A*, ἠρέθιζεν Bergkius. 8 τοιαῦτ' Sauppius, τοσαῦτ' *AL* 11 οὐ καμόντα ego, οὐδ' ἀλύοντα *AB*, ου βαλόντα *L* 12 καμὼν Ahrens, βαλὼν *AL* 13 τὸ *A*, τοῦ *L*, τότε Ahrens.

10, 4 ἐπὶ κνήμης Fixius, cfr. Sapph. fr. 74, 2. 12 χολοῦμαι *L*, ut anapaestus removeretur, sed v. A. Nauckium Mus. Rhen. VI, 630. 13. 14 uncis saepsi.

11, 2 καινῇ Nauckius. Paraphrastae p. 99 et 352 Cor. ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι. Illud est *inaudita*. 5 τοῦ λαβόντος Orellius, τοῦ βαλόντος *A*, τοὐμβαλόντος *L*, τοῦ βλαβόντος Ahrens.

12, 1 μακρὰν ἐξεπ. *A*, μακρὸν ἐξ. Knochius, μάκρ' ἀνεξεπωτήθη *L* 15 νυκτὸς ἔννυχος στείβῃ *A*. Fort. νυκτὸς ἐν μυχοῖς στίβῃ. 16 τέρπει *L* 17 μήνυσον *AL*, μηνύσαις Hertzbergius, ego μηνύσῃς, ut Soph. Phil. 300 φέρε μάθῃς. 27 οἷς ἂν εὐθενῶν ὀφθῇ *L*, εὐθενῶν ὀφθῇ *A*, οἷς ποτ' εὐθ. ὤφθη ego.

13, 2 σπόροιο malim, v. 5. Fixius σπορητῶν vel σποράων.

14, 1 Ἄρκτος *AL*, Ἄρκος Suidas. 4 δ' ἔτ' ὄντος *L*

15, 4 fort. ἄλλῃ. *L* minus recte distinxit.

17, 4 ὀξύφων' ᾄσας Nauckius.

18, 3 τὴν σισύραν ἂν ἐκδύσαι *L*, τὴν σισύραν ἐκδύσει *A*. Correxit Toupius. 4 οἷον Nauckius. 13 εὐθὺς Duebnerus, αὖος ego conieceram. Sed αὐτός int. *sponte*.

19, 2. 3 κερδῶ | ἰδοῦσα πλήρεις *AL*. Correxit Ahrens. 6. 7 ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα, Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας *L* ex Suida. In epimythio ψόγους ψευδεῖς C. F. Hermannus.

20, 3 αὐτὸς ἀργὸς Fixius. Cum fab. Cor. p. 220 ad verbum concinit Photius p. 586, 13, qui proverbium habet: τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν.

21, 5 πολλὰ γὰρ ἦν *A*, πολὺ γὰρ ἦν Fixius, πόλλ' ἅτ' ἦν ego olim. 11 φυγεῖν Fixius, φεύγειν *AL*. Sed *L* utrumque versum cancellis saepsit.

22, 7 γραίῃ *B*, γραῖα *AL*. Ita et v. 11. 12 ἔθηκ' ἐκα-

τέρη A. Nauckius Mus. Rhen. VII, 155, ἔθηκαν ἑκάστη *A*, ἔθηχ' ἑκάστην *L* ἀποσπώσα vel ἀποσπῶσαι Levisius.

23, 5 λοιπὸν *L*, ut 26, 6; λευκὴν et προσάξειν Nauckius. At λοιβὴν i. q. θυσίαν. 11 ἐμφορουμένης Ahrens, ἐκφορουμένης *A*, ἐκφοβουμένους *L*

24, 3 λιμνίους Ahrens, λιμνάδας *L Fixius* coll. 115, 1. 4 οἷς *A*, ὁ δ' Suidas s. v. παιάν, εἷς δ' Levisius ex Corais fab. p. 407 et 227: εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν vel εἷς δὲ τούτων. Scilicet ibi εἷς τῶν βατράχων loquitur, h. l. φρῦνος. 5 τοῦτ' ἔργον ἡμῖν Hermannus, ὥρα 'στιν ἡμῖν ego olim, sed cfr. Bernhardy Synt. p. 166. 10 Fort. οὔ τι χαιρήσειν.

26, 5 ἐπέσχον, σφ. Sauppius, ἐπέσχον σφενδονῶντα *AL*, ἐπ. σφενδονῶντι Fixius. Cfr. 50, 11.

27, 2 στενυγρίῃ coniecit *L* Post v. 6 addit Vatic. fab. 355 p. 265 Cor. κρεῶν ἀνέῳγας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ.

28, 2 αὐτὸν *A*, αὐτῶν *L*, αὐτόσε Vatic. 378 p. 273. An αὖτις? 4 πρωΐης ὥρης Duebnerus, γὰρ πρὸ τῆς ὥρης (ὥρας *A*) *AL* 6 παταχθεὶς Heckerus Philol. V, 497. 7 ἦ τοσοῦτον Heckerus, εἰ τοιοῦτον *AL* 10 ποσσότητα Ahrens et Halmius Aesop. p. VII, πιότητα Coraes, ποσότητα *A*, ποιότητα *L*

29, 2 ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην πᾶσαν τάλας *A*, ζευχθεὶς δ' ὑπὸ μ. ἤλεσ' ἑσπέρην πᾶσαν *L*. At imperfectum desideratur, cfr. 131, 5. Excidit, opinor, versus hac fere sententia: *per totum diem labore conficiebatur, donec sub vesperum ingemisceret.* Ex amisso versu remansisse ἑσπέρην videtur, cuius loco certe ἡμέρην opus erat. Quapropter Ahrentis coniecturam πᾶσαν ἑσπέρην „Οἴμοι Τάλας στεν. εἶπεν repudiamus. 5 λίην *A*, λίαν *L*, σὺ μέγ' Hermannus, δῆτ' O. Schneiderus, δὴν Sauppius, ego λ ῆ ν· λίαν Hesychius. 5 includit Levisius, 5. 6 Lachmannus.

30, 9 ταλαντεύεις Bergkius. 7 εἶτεν et 9 εἶδεν λέγοντα (*A* εἶδε λ.) Halmius fab. 265. Falso. 10 ἢ γὰρ *L*

31, 12 τότε Ahrens. 13 ἀκραίοις Duebnerus coll. 95, 40., ἀχρεῖα *AL* 15 μάχην Ahrens. 20 ἑάλωσαν *A*, ἑάλων *L*. Debebat ἑάλον, ut ἔγνον. 24 ηὐτέλεια Fixius.

32, 4 τις οὐκ ἔχων *A*, τίς οὐχ ἑκὼν *L* 9 καλῶς *AL*

33, 16 συνθήκης Meinekius, συνθήκη Fixius. 25 om. *in* textu *L*

34. „Post v. 2 excidit versus, in cuius fine fuit *πλήρεις*" *L*

35, 3. 4 Nauckius Philol. VI, 408 transponit *ἀγρίης ὑπ' εὐνοίης — ἀθλίως ἀποπνίγει*. Placet vulgata.

36, 2. 3 invertit *L* 2 *ἔδωκε AB*, *ἐνῆκε L* 7 *τις ὢν* ego et Fixius, *τε ὢν A*, *τ' ἐὼν* Duebnerus et *L*. Sed nusquam Babrius *ἐών* habet.

38, 2 *ἐνεῖραν* Fixius, *ἐνῆραν A*, *ἐναφῆκαν L* ex Suida s. v.

39. Post v. 2 quaedam excidisse videntur, cfr. Corais f. 117 p. 110. 362 *εἷς δέ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχὼν (ὑπολαβὼν) ἔφη πρὸς αὐτήν· Ἀλλ' ἡμῖν αἱρετώτερόν ἐστιν ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρῆναι ἢ σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν.* 3 *πολιτείᾳ* Fixius.

42, 8 *ποίαν ἡλόων μ' ἐγίνωσκον L*, pro quo *γινώσκω* dedi, quod ars Babrii flagitat.

43, 6 *τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει L* ex Suida s. v. *νέμεσις*.

45, 8 *δ' ἐνδίους* Hertzbergius et Heckerus Philol. V, 493, *δὲ ἰδίας A*, *δέ γ' ἰδίας L* 9 *ἠθρίαζε* Meinekius, *ἠθρίασε AL* *τεθνώσας*] Fortasse *τεθνεώσας*, v. Lobeck. ad Buttmanni gr. gr. 2, 199. 12 *γελαστὸς* ego, *γελάσας A*, *γελοῖος L*

46, 2 *βαθυσχίνῳ* O. Schneiderus coll. Leonid. Tar. 107, 2, *βαθυσχοίνῳ AL* 3 *ἑτοίμην AL*, *ἕτοιμον* Fixius. 7 *ὁ δὲ πενίῃ θνήσκει pr. A*, *ὁ δέ γε πρὸς πείνης θν. corr. A*, *ᾔει πρὸς ὕλας· ὁ δὲ πένης κατεσκλήκει L*. Ego Fixium sequor, qui finem versus septimi a glossatore obscuratum ratus coniicit fuisse *τοῦ νοσοῦντος ἀμνήμων*.

47, 1 *ὑπέργηρως AL*. At v. Goettling. doctr. accent. p. 288.

48, 6 *μοι τοῦτο μὴ 'πιλ.* Fixius.

50, 8 *ἢ τῇδ'* O. Schneiderus, *μὴ τῇδ' AL* 16 *μιμνήσκου L*. Versus fortasse spurius. 18 post v. 15 posuit *L* *κεὶ* C. F. Hermannus, *καὶ AL*, *τὸν γὰρ Ὅρκον* Heckerus. 19 *με σώσας — ἀποκτείνας* Ahrens, *μ' ἔσωσας — ἀπέκτεινας AL*

51, 10 *πάρεστι* Fixius, *πάλιν ἔστι AL*

52, 8 *ὡσείπερ αὐτὸς κάμνων A*, *αὐτὸς ὡς ὑπερκάμνων* Ahrens, *ὥσπερ αὐτὸς εἰ κάμνοι* Duebnerus, *αὐτὸς ὡσπερεὶ κάμνων* Hermannus.

53, 8 *πάλιν ἐμοὶ* Ahrens, *μοι πάλιν AL*

54, 2 *ἀρνὸς ἧπαρ* Ahrens.

56, 9 *αὑτοῦ AL*

57, 4 *ἀνθρώπων A*, *ἀνδρῶν L*, *δώρων* Fixius, vel τοῦ

φόρτου. 6 τῷ τῶν Ἀράβων *A*, τῶν Ἀραβίων *L* 12 ἐπειρήθης Heckerus.

59, 3 ζῴων Fixius, ζῷον *AL* 7 fortasse πέφυκε πάντας ἐχθραίνειν. 10 ὡς ἀμβλέπων O. Schneiderus. 14 θεμέθλοις Fixius.

61, 4 ἀλιπλώτων Fixius, ἀλιζώων Sauppius.

62, 1 ἀργῆς *AL*. Correxit Fixius Revue de Phil. II, 191.

63, 7 οὐδ' ἂν εἷς τις Meinekius et O. Schneiderus, οὐδ' ἄν τις *A*, οὐδὲν ἄν τις Boissonadius et *L*

64, 8 τῶν πελέκεων *A*, τῶν πελέκεων γε *L*, τῶν πελέκεών τε Fixius. 9 τῶν πριόνων τε Fixius ex fab. Cor. p. 111, καὶ τῶν πελύκων *AL*, qui versum pro spurio habet.

65, 1 γέρανος εὐφυεῖ ταῷ τεφρῇ *L*

66, 2 πλάσαι θ' ἅπασι δ. ζῴοις et 3 ἔκ τε *L* 6 ἰδίων δ' ὄπισθεν ἥτις ἦν πολὺ μείζων *A*, ἰδίων δ' ὄπισθεν ἥτις ἦν πλέῃ μείζω *L*. Emendavit Levisius.

67, 2 ἦν ego, ἐν *AL*, ὧν Nauckius.

69, 1 δασύπουν ἀναστήσας *A*, λασιόπουν ἀναστ. *L*, δασύπον (δασύποδ' Duebnerus) ἐξαναστήσας Fixius, δασυπόδην ἀναστήσας Ahrens, τὸν δασύποδ' ἀναστήσας Levisius. 2 ἐδίζητ' *L*

70, 3 ἣν Ἄρης κατειλήφει *A*, ἣν χαρεὶς κατ. *L*, ἣν ἄρ' ὕστατ' εἰλήφει Nauckius. 5 δ' ἔτ' αὐτῇ *L* 6 ἔθνη που priore praeter morem Babrii correpta improbans Nauckius coniicit μήτ' οὖν ποτ' ἔθνη. At vv. 6. 7. 8 videntur adulterini. πόλιν τιν' Hermannus. 7 ὕβρις γ' idem.

71, 8 πάντως Duebnerus, πάντων ὧν ego, δὲ πάντες, ὧν *AL*

72, 1 Οὐρανίδῃσι Heckerus. Recte alii οὐρανοῖο (*A* οὐρανίου); cfr. Aeschrionis Samii illud Ἶρις καλὸν οὐρανοῦ τόξον. 6 καθάριον Sauppius. 14 κρεῖσσον *L* 17 τῶν πτερῶν Heckerus p. 489. 19 κίχλη *L*, sed v. Meinek. Exercitatt. Athen. II, 4. 20 σπίζων Bergkius coll. Arati v. 1024 σπίνος ἠῷ σπίζων, παίζων *AL*, ναίων C. F. Hermannus. 21 δὲ φηλὸς ego, ἔφηβος *A*, ἔφεδρος *L* 28 sq. σεαυτοῦ κόσμον οἴκοθεν κόσμει· Κόσμοις ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ Hermannus.

73, 1 ἀρχὴν *L*, ἄλλοτ' Duebnerus, ἄλλην *A* ὀξέην εἶχε *A*, ὀξέην ἴχει *L*, εἶχεν ὀξέην Fixius. κλαγγήν *AL*, γῆρυν Ahrens, κλάγγα ego, ut Ibycus κλαγγί dixit. 4 πρῴην Nauckius.

74, 9 *ἀφ' ὧν*] *ἐν οἷς* Heckerus p. 497.

75, 2 *δέδιθι* producta altera ut apud Nicandrum Alex. 443 *δείδιθι*. 4 *ὁ δ' ἀτεχνὴς A*, *ὧδ' ἀτεχνὴς L*, *ὁ δ' ἄτεχνος οὖν* Fixius, *ὁ δ' αὖτ' ἄτεχνος* ego olim, *ὧδ' ἀτενὴς* Nauckius Arist. Byz. p. 295, cui cum Cobeto *ἀτέχνης* graecum esse neganti Meinekius Vindic. Strabon. p. 138 opponit *κλυτοτέχνης* Homeri, poterat addere *πολυτέχνης* Solonis. Fortasse tamen Babrii est *μόνος δ' ἄτεχνος* quod exprimit paraphrasta p. 121 Cor. Levisio locus interpolatus est vocesque ei videntur excidisse in hunc fere intellectum: *παρὰ τὸν ἄρρωστον*. 6 *ἐξαρῶ σε* et *ἐνεδρεύσω L* 7 *τὤκρον* Ahrens, *τό γ' ἄκρον* Fixius, *τὸ μακρὸν AL* 16 *βραβεύειν L*, *ῥύεσθαι* Fixius. Ceterum Ausonius epigr. 75 hanc fabulam elegiacis versibus reddidit, cfr. Philol. I, 420.

76, 6 *τόθ' ὁ κλεινὸς L* 9 *δύστηνος L*, *δυστήνοις A*, *δυστήνως* ego. 12 *τ' ἐκέλευε A*, *τ' ἐφώνει L* ex Corae p. 236 *καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει*, *τ' ἔκλαγξε* Fixius.

77, 2 *τούτου δ' ἀλ.* Nauckius.

78, 4 ne prior v. *τέκνον* corripiatur Nauckius *καὶ τίς σε, τέκνον, φησί* coniicit. Fortasse *τέκος*.

79, 2 *διῄει* frustra Heckerus p. 497. 8 *ἀναλοῦται* Georgides gnomologus, *ἀνήλωται AL*

80, 4 *μὴ καταγέλαστον, μή τι πυρρίχην παίζειν L* ex Suida.

81, 1 *Κερδοῖ πίθηκος εἶπεν* et v. 3 *κερδῷ πιθήκῳ φησίν* Ahrens ductu paraphrasium Cor. p. 241, et Nauckius Philol. VI, 408: *Κερδῷ πιθήκῳ* et *κερδοῖ πίθηκος εἶπεν AL*

82, 5 *δυναστεύων* Ahrens, *βασιλεύων θηρίων A* 8 sic Suidas: *κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει A*

83. Excidisse quaedam apparere videtur ex Cor. p. 123 *κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ὁ ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πάσας ἡμέρας*. 6 sqq. *L* habet sub textu tanquam pedestrem orationem. Sequor Levisium. Initio v. 8 fortasse excidit *ὦ Βράγχε*.

84, 3 *κλίνω* Dositheus, *σαίνω A*, *κἀσαίνω* Ahrens coll. Hesychio s. v., *ξαίνω* Piccolos.

85, 5 *τὴν μ. δ' ἐνεδρεύσει* Fixius, *τὴν μ. ἐνεδρεύσει A*, *προάξει τὴν μάχην, ἐνεδρεύσειν L* 8 *τῶν πολεμίων μὲν* Fixius. 10 *εἰσίν; οἱ δ'* Fixius. 13 *χρῶμά γ'* idem.

86, 9 deleto Fixius v. 10 *καὶ γαστέρα* emendat.

87, 3 *μετασταϑεὶς* Duebnerus et *L*, *ψεύσων L*. At *μεταστραφείς* est *versa sententia*, anders sinnes geworden. 6 *οὕτως L*

88, 17 *εἶπεν, κορ. φησι νηπίοις* Fixius, servato v. 16 *πᾶσι*, quod est in cod. Vaticano: nam *A* v. 16 ignorat.

89, 5 *ἐγὼ οὐ περυσινός, ἐπ' ἔτος A*, *ἐγὼ οὐ περυσινός εἰμ', ἐπ' ἔτος L*, ego *ὅς γ'* inserui. 6 fort. *ἐγώ*.

91, 4 *τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς* ego et Bergkius, *ἐμβάντα τοῖς A*, *ἐμβαίνοντα L*. Bergkius praeterea *τὸν ταῦρον ἄντα*.

94, 3 *ἔφασκε* Fixius, *ἔλεξε* ego. 7 *τῆς ἰατρείης* ego, *τῶν ἰατρείων A*, *τῶν ἰατρειῶν L*

95, 12 *ἔσκυσσε* Ahrens, *ἔσκυσε A*, *ἔκυσσε L* 26 *οὖν* Sauppius, *ἂν A* 29 *πάλαι L* 35 cum paraphrastis delet Fixius. 61 *μ' ὅποι* Hermannus, *με κἂν* Ahrens, *με καὶ A*, omnino delet versum Duebnerus ignoratum ab paraphrastis. 62 *τι χαιρ.* Cobetus Orat. p. 154. 63 delent Duebnerus et Hermannus. *γρύξαι τι A*. An *καί τι γρῦ σὺ τολμ.*? 64 *ἄλλους — τοὺς ἀπειρήτους* cum paraphrasi Cobetus. 65 *αἱρέτιζε* Cobetus, qui hyperbaton neglexisse videtur. 69 *βουλεύσων* Nauckius.

96, 1 *τριγχὸν* Suidas, *ϑριγκὸν AL*

97, 8 *ἀλλ' ἢ AL*, *ἀλλ'* ego.

98, 9 *περιβαλεῖν L*, sed v. Nauck. Philol. VI, 386. 16 *λίϑῳ τις*] *λίϑοισιν* Piccolos, perperam.

100, 3 *ἦ* add. Hermannus, *οὖν* Buttmannus, *εἰ* Weisius. 4 *μὴ μεϑῇς σὺ* Hermannus, *ὠκύπτερόν σε μὴ μ.* cum paraphrasi Levisius.

101, 6 *νῦν τυφωϑεῖσα L*. At idem *βραχυλόγως* inest in vulgata. 7. 8 *γίγνῃ* et *φαίνῃ* transponit Nauckius Philol. VI, 409 coll. fab. Fur. 360 (Cor. p. 267), ubi bis *φαίνῃ*. Id ego paene malim.

104, 7 *ἠπιεικείης L*. Sed cfr. de forma *ἐπείκετα* Nauckium Philol. I, 356 et mea ad Hyperidis oratt. p. 7, 13.

106, 4 *ἐπειράϑη* Levisius coll. 57, 12. 7 *ἡμέρων* Bergkius. 9 *φῆλον δὲ κερδῶ* Bergkius. 10 *συνεζήκει* Fixius, *συνεζήτει AL* 17. 19. 18 transponit Baiterus *ἀποσχοῦσαν* cum *A retento pro ἀποσχοῦσα*. 29 *ὡς λέων*] *ἵλεως* Sauppius. Sed

cfr. Dio Chrys. 43, 5 ὁ δὲ δῆμος ὡς δῆμος ἠγνόει καὶ ἀνεπείθετο. Propertius 4, 8, 55 *Fulminat illa oculis et quantum femina saevit,* et rell. 30 ταῦτα] φησί Fixius.

107, 7 θέμις σῶν ego, ἀμέσσων *A*, ἄμεινον *L* 8 τοῦδε vel τῶνδε Fixius. 9 ζώειν Hertzbergius et Fixius. 11 σφαλοῖς Meinekius, σφαλεὶς *AL* 17 μηδέ πως Fixius, μηδὲ τῶν *A*, μηδ' ἐτῶν *L*

Prooemium alterum. 5 λίβυς τινός *A*, Λιβυστῖνος *L*, Λιβυστίνοις ego. 6 λόγους Κυβίσσης ego, λόγου λιβύσσης *A*, λόγους Λίβυσσιν *L* 7 δίδωμι καθαρῷ *A*, δίδωμι φαλάρῳ Duebnerus, ᾄδω κεκρυφάλῳ *L* 10 σοφωτέρας *AL*, ψοφωτέρας ego, a ψόφος ut κύντερος a κύων aut a ψοφός. Callimachus: μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν. Alius κἀσοφωτέρας, O. Schneiderus κοὐ σοφωτέρας μ., γρίφοις δ' ὁμ. 12 ἢ γεγωνίσκειν Nauckius Philol. IV, 197, ἤ με γινώσκειν *A*, ἠμὲ γινώσκειν *L* 14 θήγω *AL*

109, 4 ἔπελθε Fixius, πρόελθε Heckerus l. c. 497. An ὀρθὴν ἄγ' ἐλθέ?

110, 3 οὐραίην Fixius et Meinekius, οὐραίης *AL* 4 βαρδύνεις Ahrens, δηθύνεις Nauckius Philol. IV, 198, βραδύνεις *A*, δ' ἁβρύνῃ *L*

111, 4 τὸν ὄνον] ὦνον Piccolos. 12 καὶ πάλιν ὅλους τήξας *A*, κᾶτα π. ὅ. τ. Ahrens, καθ' ὅλους πάλιν τήξας O. Schneiderus, καὶ πάλιν δόλους τεύξας *L*. An καὶ πάλιν δ' ἅλας τήξας? Interim sequor Levisium. 13 κερδήνας Heckerus, κερδήσας *AL* 14 κάπηλον ἐπινοεῖ τέχνην Ahrens, nam *A* τέχνην ἐπινοεῖ καί. Mihi πλείους obscurum. An πλῆθος — σπόγγων . . πολυτρήτων? 16 μεμειώκει *L*

114, 2. 3 λάμπει Κρεῖσσον ἐν Ahrens. 6 sq. φαῖνε λύχνε καὶ σίγα. τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει fab. Cor. p. 157. In scriptura *AL* βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα· τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει contra morem Babrii λύχνου priorem brevem habet. Quare alterum posui.

115, 4 ταῦτα] Expectes κλύων, cuius priorem producit Phoenix Colophonius, ut Aeolensium erat κλυίω. 5 χέλυμνα *A*, χέλυννα *L*. At cfr. quae dixi Philol. I, 379.

116, 12 εὕδειν *A*, ἐλθεῖν *L*

118, 11 φεύγει *A*

119, 1 τεχνητός *L*

120, 8 ὁ et σῴζων Duebnerus et Hermannus. χλωρὸν Roeperus Philol. VII, 4, χωλὸν *AL*. Illud commendat Avianus fab. 6, 11

'haec dabit aegrotis' inquit 'medicamina membris,
pallida caeruleus cui notat ora color?'

122, 10 θερμός *L* 13 τ' delendum videtur.

123, 1 ᾠὰ χρυσᾶ *AL* 4 ἀθρόων μένων λῆψιν *L*, ἀθρόον μέλλων λήψειν *A*, μέλλων αὐτίκ' ἀθρόον λέξειν Piccolos.

124 apud Coraen p. 269. 19 οἶσθα C. Schneiderus, οἶδας *F*, οἶδα *L* 20 τι δειπνῆσαι *L*

125 apud Coraen p. 268. 4 τὰ νῶτ' ἐληλέγχει ego, τὸ νῶτον ἤλεγχεν *FL*, τὸ νῶτον ἠλοία Nauckius.

126, 3 πανούργοισιν *L*, πανουργοῖσιν Nauckius coll. Lobeck. ad Aiac. p. 261. 6 ἔλεγον Tzetzes, ἐλέγοντο Bentleius, ἔλεγον πολλὰ Levisius.

127, 1 ἐρήμειαν *L*, ἐρημίαν *F*, ἐρημαίαν Nauckius. 2 ἀλήθειαν μόνην *F*, οἴην εὗρε τὴν Ἀληθίην Levisius. 7 πάντας βροτοὺς *F* An εἰς βροτοὺς ἅπαντας ἦλυθεν ψεῦδος? 8 ἐμοῦ βούλῃ ego, βεβούλησαι *L*, βεβούλησαι κλύειν *F*

128 ex Suida s. v. κωμηται, coll. Cor. fab. 257 p. 168. 2 ὄνος εἶ θεὸν φέρων, ἀλλ' οὐ θεοῖς ὑπάρχεις ὁμότιμος *C*, unde *L* κοὐ θεοῖς ἴσος. Levisius praeterea exculpsit versum (fr. VIII)

σκιρτῶν ἔμελλε τὸν θεὸν καταρρῖψαι.

Et facili opera fabellam restituas totam. Veluti post hunc versum sequebatur fere hic:

τοῦτον δ' ὁ δεσπότης ἔφη ξύλῳ παίων.

Secundus fuerit:

πολλοὶ δ' ὁδῖται προσεκύνουν συναντῶντες.

Cfr. Halmii fab. 324 et 324[b].

129 servavit Vatic. p. 412 Cor., minus integram Bodl. p. 238.

130 Cor. p. 405, cfr. Xenophontis Memm. 2, 7, 13. 1 Οἰῶν *L*, Οἶς *F*. An Ὄϊς? Levisius, quoniam accusativum in ηα non usurpet Babrius, coll. 77, 3 suspicatur:

Νομέα ποτ' οἷς λόγῳ προσεῖπε τοιούτῳ.

In reliquis quoque scriptura vacillat. 4 περισσεύσει *FL*, περισσεύει Coraes. 9 εὐμαρεῖ vel εὐπόρῳ Levisius. 10 Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων ἔφη ταῦτα *F*, Ἤκουσε τούτων ἡ

κύων ἔφη τ' οἱ L. Correxi, sed possit etiam *ταῦθ' ὡς ἐπέσχεν ἡ κύων*.

131 apud Coraen p. 371 ex *F*. 1 *Ὄνον εἶχέ τις καὶ κυνίδιον Μελιταῖον L* ex paraphr. p. 137., *Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον πάνυ ὡραῖον F*. Sequor C. Schneiderum. 2 *ἔχαιρεν εὐρύθμως παῖζον L*, quod transposui cum Nauckio propter mensuram voc. *εὐρύθμως*, v. Philol. VI, 407. 5 *Ὁ δέ γ' ὄνος τὴν μὲν νύκτα ἀλήθων F*, *Ὁ δέ γ' ὄνος αὖ τὴν ἑσπέρην μὲν ἤληθεν L*, quod immutavi. 8 *καὶ ἦν ἐν αὐλῇ* et *φάτναις F*, *καὶ νῦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης L*. At *φάτναισι* vix potest amphibrachys esse. 11 *ἐν ἁβρότητι πάσῃ F*, *ἐν ἁβρ. τῇ πάσῃ L*, *ἁβρότητι σὺν πάσῃ* Nauckius Philol. VI, 406, probabiliter Levisius *ἁβρότητι παντοίῃ*.

132 ex Suida s. v. *κωλώτης*, *ὁ ἀσκαλαβώτης*. Cfr. Aristot. H. A. 9, 1.

133 *L* refinxit ex Bodleiano p. 96 Cor., ubi est: *στικτή ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἁπάντων ζῴων ποικιλωτέραν δέρριν. πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπεν· "ἐγώ σου τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλωτέραν γνώμην ἔχω."* Paullo auctius Eustathius Opuscc. p. 353, 45: *Εἰσάγεται ἐν τοῖς Αἰσώπου μύθοις ἡ πάρδαλις ἐπισκώπτουσα τὴν ἀλώπεκα, ὡς ἡ μὲν ποικίλη τε εἴη καὶ ταῖς φολίδεσσι κατάστικτος, ἡ δὲ αὐχμηρὰ τὴν δορὰν καὶ τὴν χρόαν παντάπασιν ἀκαλλής. ἀλλ' ἥ γε ἀλώπηξ "Σὺ μὲν τοῖς φαινομένοις νικᾷς" ἔφησε "κάλλεσιν· ἐγὼ δὲ τοῖς κρυφίοις τε καὶ λανθάνουσιν."*

134 apud Cor. p. 42 est 1 *Ποιμὴν νεογνὸν λύκου σκύμνον εὑρών*, unde *L Σκύμνον λύκου νεογνὸν εὗρέ τις ποιμήν*. Id mutavi: Nauckius Ar. Byz. p. 113 *Ποιμὴν νεογνὸν εὗρέ τις λύκου σκύμνον*. De fabula cfr. Ahrens Philol. VII, 439.

135 Cor. p. 174, fab. 349 et 349[b] Halm.

136 Cor. p. 157 ex cod. Bodleiano, fab. 287[c] Halm. 3 *φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μήπω καπνισθὲν B*, unde *L* posuit *μή πω καπνισθὲν* .... Sed Babrius non erat correpturus priorem v. *καπνισθέν*. Ergo omisi.

137 Dositheus Mag. p. 37 Boecking. 3 *ἱκέτευε* Fixius. 10 *προσέχειν* Georgides Gnomol. p. 48, *προσέχειν νοῦν L* cum Boissonadio, *προσίσχειν* ego.

138 Cor. p. 163 et 385. 2 Suidas s. v. *τιττυβίζετε*, *ἐπὶ χελιδόνος*.

139 Suidas s. v. *στελεόν*. Cfr. Cor. p. 230. 407. 1 *πάντ' ἐγεννᾶτε* Bodl., *πάντα τίκτητε* Suidas, *πάντα τίκτοιτε L*

140 Cor. p. 164. *κυριευθῆναι C*, *κυριεύσεσθαι L*

141 Cor. p. 6 (Halm. 45[b]). Quod *L* posuit *κρημνόν* peccat in regulam Babrianam. In paraphrasi est *Τράγος ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας κατῆλθεν εἰς βαθύκρημνον ὕδωρ πιεῖν*. Quae sunt ibi: *Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη* apud Babrium forsitan fuerint:

Κερδὼ δὲ τοῦτον εἰσιδοῦσ' ἔφη τοῖα.

142 Tzetzes Chill. 9, 168.

143 Suidas in *γέρανος* et *ταὼς εὐπήληξ*. 1. 2 *ἢ ταὼς ἵν' εὐπήληξ* et *βόσκοιτο L* *λείμακος* Levisius, *χείματος* Suidas et *L*. Fabula ignota: nam Lachmanni suspicio de fab. Cor. p. 36. 312 parum probabilis.

144 Cor. p. 227.

145 Cor. p. 183.

146 Suidas in *ἠίων· ἀχύρων*. *ἤια λύειν* libri, *ἤι' ἀλλύειν* Toupius.

147 Lachmanni resecui, cum eos versus apud Apoll. Soph. lex. Hom. p. 10, 13 Callimachi esse docuerim.

Fabula Cor. 283, Halm. 410 *Φαλακρὸς ἱππεύς. Φαλακρός τις ξένας τρίχας τῇ ἑαυτοῦ περιθεὶς κεφαλῇ ἵππευεν. Ἄνεμος δὲ φυσήσας ἀφεῖλε ταύτας· γέλως δὲ πλατὺς τοὺς παρεστῶτας εἶχε. Κἀκεῖνος εἶπε τοῦ δρόμου παύσας· "τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί ξένον φεύγειν με, αἳ καὶ τὸν ἔχοντα ταύτας, μεθ' οὗ καὶ ἐγεννήθησαν, κατέλιπον;"* Hinc Levisius hos tres versus exculpsit fr. XIII p. 145:

Γέλως πλατὺς δ' ἄρ' εἶχε τοὺς παρεστῶτας.
Κἀκεῖνος αὐτοῖς εἶπε, τοῦ δρόμου παύσας·
„τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας τί με ξένον φεύγειν;"

Rectius, credo, ita instaurabimus:

Ταύτας δ' ἀφεῖλεν ἄνεμος ἄκρα φυσήσας.
γέλως δὲ πάντας εἶχε τοὺς παρεστῶτας.
κἀκεῖνος αὐτοῖς εἶπε τοῦ δρόμου παύσας·
„τί δὴ ξένον τὰς οὐκ ἐμὰς τρίχας φεύγειν" ....

Ultima scitius Avianus fab. 10.

Apud Cor. 170 p. 105:

Ἔθαλπέ τις γεωργὸς ἐν κόλποις ὄφιν
ὥρᾳ κρύους. ἐπεὶ δὲ θέρμης ᾔσθετο,

ἔπληξε τὸν θάλψαντα κἄκτεινεν τάχος.
στένων δ' ὁ πληγθεὶς τόνδε τὸν στίχον ἔφη·
Δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.
οὕτω κακοὶ ποιοῦσι τοὺς εὐεργέτας.

Babrii versum agnovit Levisius fr. XIV.

Fab. 183 p. 114 Cor. ἔχις καὶ ἀλώπηξ haec est: *Καί τις ἄμπελος πλησίον εἶχε τοῦ ποταμοῦ τὸν φραγμόν. τοῦ δὲ ποταμοῦ ἐξ ὄμβρων φυσηθέντος ἦρε τὸν φραγμὸν καὶ καθελὼν ἀπῄει. Τῷ δὲ παλιούρῳ δράκων τις συνεπλάκη, ὃς ἐφέρετο τοῦ ποταμοῦ ἐν μέσῳ. Καί τις κατιδὼν ἔφη γελάσας μέγα· Ἡ μὲν ναῦς κακή, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου. Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δικαίως οἱ κακοὶ σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.* Hinc elicuit Levisius fr. XV:

ἡ ναῦς κακὴ μέν, ἀξία δὲ τοῦ ναύτου.
κακοὶ δικαίως σὺν κακοῖς ἀπόλλυνται.

At alter legem Babrianam migrat, alter fuerit:

κακὴ μὲν ἡ ναῦς, ἀξίη δὲ τοῦ ναύτου.

Vestigia choliamborum satis manifesta etiam aliis in fabulis facile agnoscas, veluti, ut exemplo utamur, in fab. 281 Halmii, 235 p. 154 Cor., coll. p. 380, ubi in numeros innumeros redacta est: *Λύκος καὶ ὄνος. Λύκος τῶν λοιπῶν λύκων στρατηγήσας πᾶσιν ἔταξε νόμον αὐτοῖς προτείνας, ἵν' ὅ τι τις αὐτῶν δηποτοῦν κυνηγήσῃ, εἰς μέσον ἀγάγῃ καὶ μοιράσῃ τοῖς πᾶσιν. Ταῦτ' οὖν ὄνος ἀκηκοὼς τὴν χαίτην ἔσεισε καὶ γελῶν ἔφη τάδε· "καλῶς εἴρηκας, ὦ πρώταρχε τῶν λύκων· ἀλλὰ πῶς σὺ χθὲς ἣν ἐκράτησας ἄγραν κοίτῃ παρέθου τῇ ἰδίᾳ λαθραίως εἰς τροφήν σοι; κόμισον ταύτην μερισθῆναι τοῖς πᾶσιν." Ὁ δὲ θαμβηθεὶς κατέλυσε τοὺς νόμους.* Tentemus ergo:

Λύκος μέγας τις τῶν λύκων στρατηγήσας
ἔταξε . . . . νόμον πᾶσιν,
ἵν' ὅ τι τις αὐτῶν δηποτοῦν κυνηγήσῃ
ἐς μέσσον ἀγάγῃ τοῖς τε πᾶσι μοιράσῃ.
ταῦτ' οὖν ἀκούσας ὄνος ἔσεισε τὴν χαίτην
. . . . . . καὶ γελῶν ἔφη ταῦτα.
"καλῶς ἔλεξας, ὦ λύκων δυναστεύων·
πῶς οὖν, κράτισθ', ἣν χθιζὸς ἐκράτεις ἄγρην
. . . . . . λαθραῖον εἰς θοίνην;
Κόμισον σὺ ταύτην, ἵνα μερισθῇ τοῖς πᾶσιν."

Alia sperari possunt ex codice Bodleiano n. 2906 a Tyrwhitto non satis exhausto, nuper a J. Zuendelio denuo consulto, v. Mus. Rhen. 1847, V p. 639 sq. Is vir doctus fab. 96[b] Halm. initium ita refingit:

Ὄφις γεωργοῦ πρὸς θύραισι φωλεύων
ἀνεῖλεν αὐτοῦ παῖδα νήπιον τύψας.

Scribebam Gottingae mense Maio MDCCCLIII.

ὅς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,
ζητεῖ δὲ μισθοῦ μή τις οἶδεν ἀνθρώπων;“

Ὅτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσὶ δεσπιστά (δεσπόται?).

3 Αἶγάς ποτ᾽ εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος κλῄζων
[ἐπὶ σηκὸν ἄγειν θ᾽, ὡς αἳ μὲν ἦλθον, αἳ δ᾽ οὔπω,]
μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης
κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου
τὸ κέρας κατῆξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.
τὴν δ᾽ ἱκέτευε „μή, χίμαιρα συνδούλη,
πρὸς τοῦ σε Πανός, ὃς νάπας ἐποπτεύει,
τῷ δεσπότῃ, χίμαιρα, μή με μηνύσῃς·
ἄκων γὰρ ηὐστόχησα τὸν λίθον ῥίψας.“
ἡ δ᾽ εἶπε „καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;
τὸ κέρας κέκραγε, κἂν ἐγὼ σιωπήσω.“

Ὅτι τὰ δημοσίᾳ ἁμαρτηθέντα κατ᾽ οὐδένα τρόπον χρὴ κρύπτειν.

4 Ἁλιεὺς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,
ἀνείλετ᾽· ὄψου δ᾽ ἔτυχε ποικίλου πλήρης.
τῶν δ᾽ ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων
ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου,
ὁ μέγας δ᾽ ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη.
σωτηρία πώς ἐστι καὶ κακῶν ἔξω
τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ
σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κινδύνους.

5 Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.
τούτων ὁ λειφθείς (τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης)
ἔκυπτ᾽ ἐς οἴκου γωνίην ὑπ᾽ αἰσχύνης·
ὁ δ᾽ ἄλλος εὐθὺς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας

ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.
καὶ τὸν μὲν αἰετός τις ἐκ στέγους ἄρας
ἀπῆλθ᾽· ὁ δ᾽ ἄλλος ἀμφέβαινε θηλείαις,
ἀμείνονα σχὼν τἀπίχειρα τῆς ἥττης.
[ἄνθρωπε, καὶ σὺ μή ποτ᾽ ἴσθι καυχήμων,
ἄλλου σε πλεῖον τῆς τύχης ἐπαιρούσης.
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.]

6 Ἁλιεὺς θαλάσσης πᾶσαν ᾐόνα ξύων
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον σῴζων
μικρόν ποτ᾽ ἰχθὺν ὁρμιῆς ἀφ᾽ ἱππείης
ἤγρευσεν, οὐ τῶν εἰς τάγηνον ὡραίων.
ὁ δ᾽ αὐτὸν οὕτως ἱκέτευεν ἀσπαίρων·
„τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν᾽ ὦνον εὑρήσεις;
οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος, ἀλλά με πρῴην
πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκὶς ἔκυσ᾽ ἐμὴ μήτηρ.
νῦν οὖν ἄφες με, μὴ μάτην ἀποκτείνῃς.
ἐπὴν δὲ πλησθεὶς φυκίων θαλασσαίων
μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,
τότ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ."
τοιαῦτα μύζων ἱκέτευε κἀσπαίρων,
ἀλλ᾽ οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν·
ἔφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξέῃ σχοίνῳ
„ὁ μὴ τὰ μικρά, πλὴν βέβαια, τηρήσας
μάταιός ἐστιν, ἢν ἄδηλα θηρεύῃ."

7 Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. τοῦτον εἰώθει
κενὸν παρέλκειν, ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον
ὄνῳ γέροντι. πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων
ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὡμίλει
„ἄν μοι θελήσῃς συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,
τάχ᾽ ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μή, θνήσκω."

ὁ δ' „οὐ προάξεις;“ εἶπε „μή μ' ἐνοχλήσῃς.“
εἶρπεν σιωπῶν, τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας
πεσὼν ἔκειτο νεκρός, ὡς προειρήκει.
τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας
ὁ δεσπότης καὶ πάντα τὸν γόμον λύων
ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὀνείην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.
ὁ δ' ἵππος „οἴμοι τῆς κακῆς“ ἔφη „γνώμης·
οὗ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἐβουλήθην,
τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτέθεικεν ἡ χρεία.“

8 Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον ἢ κάτω βαίνειν
αἱροῖτο. χὠ κάμηλος οὐκ ἄτερ μούσης
εἶφ' „ἡ γαρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη.“

Ὁ λόγος εὔθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκκλίνοντας.

9 Ἁλιεύς τις [αὐλοὺς εἶχε καὶ σοφῶς ηὔλει,
καὶ δή ποτ'] ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως
πολὺ πρὸς αὐλῶν ἡδυφωνίην ἄξειν,
τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.
ἐπεὶ δὲ φυσῶν ἔκαμε καὶ μάτην ηὔλει,
βαλὼν σαγήνην ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.
ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντας ἄλλον ἀλλοίως,
τοιαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βόλον πλύνων.
„ἄναυλα νῦν ὀρχεῖσθε. κρεῖσσον ἦν ὑμᾶς
πάλαι χορεύειν, ἡνίκ' εἰς χοροὺς ηὔλουν.“
οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐ καμόντα κερδαίνειν·
ὅταν βαλὼν δὲ τοὔθ' ἕλῃς ὅπερ βούλει,
τὸ κερτομεῖν σοι καιρός ἐστι καὶ παίζειν.

Ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς ματαίως παρὰ τὸ δέον τι ἐργαζομένους.

10 Αἰσχρᾶς τις ἤρα καὶ κακορρύπου δούλης
ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσῃ
ἅπανθ᾽ ἑτοίμως. ἡ δὲ χρυσίου πλήρης,
σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,
πᾶσαν μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.
τὴν δ᾽ Ἀφροδίτην ὥσπερ αἰτίην τούτων
λύχνοις ἐτίμα, καὶ καθ᾽ ἡμέραν πᾶσαν
ἔθυεν ηὔχεθ᾽ ἱκέτευεν ἠρώτα,
ἕως ποτ᾽ αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων
ἦλθεν καθ᾽ ὕπνους, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ
„μή μοι χάριν σχῇς ὡς καλήν σε ποιούσῃ.
τούτῳ κεχόλωμαι“ φησίν „ᾧ καλὴ φαίνῃ.“
[ἅπας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὡς καλοῖς χαίρων
θεοβλαβής τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.]

11 Ἀλώπεκ᾽ ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένῃ θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἅψας καὶ λίνον τι προσδήσας
ἀφῆκε φεύγειν. τὴν δ᾽ ἐπίσκοπος δαίμων
ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει
τὸ πῦρ φλέγουσαν. ἦν δὲ ληίων ὥρη
καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.
ὁ δ᾽ ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων,
οὐδ᾽ εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἅλωνα Δημήτηρ.
χρὴ πρᾷον εἶναι μηδ᾽ ἄμετρα θυμοῦσθαι.
ἔστιν τις ὀργῆς νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,
αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.
Θυμῷ χρῆσθαι κατὰ τῶν πέλας ἀμέτρῳ καλὸν οὐκ ἔνι.

12 Ἀγροῦ χελιδὼν μακρὸν ἐξεπωτήθη,
εὗρεν δ᾽ ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
ἀηδόν᾽ ὀξύφωνον· ἡ δ᾽ ἀπεθρήνει

τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.
ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύ' ἀλλήλας,
καὶ δὴ προσέπτησάν τε καὶ προσωμίλουν.
χἠ μὲν χελιδὼν εἶπε „φιλτάτη, ζῴεις;
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θρᾴκην.
ἀεί τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·
καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων.
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.
[ὕπαιθρον ὕλην λεῖπε, καὶ παρ' ἀνθρώποις
ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἴκει.]
τί σε δροσίζει πηκτὸς ἔννυχος στίβη,
καὶ καῦμα θάλπει, πάντα δ' ἀγρότιν τήκει;
ἄγε δὴ σεαυτήν, σοφὰ λαλοῦσα, μηνύσῃς
ὅπου γεωργοῖς κοὐχὶ θηρίοις ᾄσεις."
τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἠμείφθη·
„ἔα με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις,
καὶ μή μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσῃς.
μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω·
οἶκος δέ μοι πᾶς κἀπίμιξις ἀνθρώπων
λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει."
παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης
λόγος σοφὸς καὶ μοῦσα καὶ φυγὴ πλήθους·
λύπη δ', ὅταν τις οἷς ποτ' εὐθενῶν ὤφθη,
τούτοις ταπεινὸς αὖθις ὢν συνοικήσῃ.

Ὅτι συμφέρει τῷ ἠδικημένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς ἀνάμνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν.

13 Αὔλαξι λεπτὰς παγίδας ἀγρότης πήξας
γεράνους σποραίων πολεμίας συνειλήφει.
τοῦτον πελαργὸς ἱκέτευε χωλεύων
(ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει)

„οὐκ εἰμὶ γέρανος, οὐ σπόρον καταφθείρω.
πελαργός εἰμι (χἠ χρόη με σημαίνει),
πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῴων.
τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω.“
κἀκεῖνος „ὦ πελαργέ, τίνι βίῳ χαίρεις,
οὐκ οἶδα“ φησίν· „ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω,
ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τἄργα τἀμὰ πορθούσαις.
ἀπολῇ μετ’ αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ’ ὧν ἥλως.“
[κακοῖς ὁμιλῶν ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,
κἂν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβλάψῃς.]

Ὁ λόγος διδάσκει φεύγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακίᾳ συναπολώμεθα.

14 Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει·
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ’ ἔφασκε μὴ σύρειν.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπε „μᾶλλον ᾑρούμην
εἰ νεκρὸν εἷλκες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἥπτου.“
ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρόν με θρηνείτω.

15 Ἀνὴρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ
κοινῶς ὁδεύων, ὥσπερ εἰκός, ὡμίλει.
ῥέων δ’ ὁ μῦθος ἦλθε μέχρις ἡρώων· —
μακρὴ μὲν ἄλλως ῥῆσις οὐδ’ ἀναγκαίη —
τέλος δ’ ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης
μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·
ὁ δ’ ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὡς πολὺ κρείσσων
Θησεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θείης
ὄντως λέλογχεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.
λέγων δ’ ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ.
ὁ δ’ ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσην
λόγοις ἅμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ

„πέπαυσο· νικᾷς. τοιγαροῦν χολωθείη
Θησεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίοις."

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπεξουσίων εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.

16 Ἄγροικος ἠπείλησε νηπίῳ τίτθη
κλαίοντι „παῦσαι, μή σε τῷ λύκῳ ῥίψω."
ὁ λύκος δ' ἀκούσας τήν τε γραῦν ἀληθεύειν
νομίσας ἔμεινεν ὡς ἕτοιμα δειπνήσων,
ἕως ὁ παῖς μὲν ἑσπέρης ἐκοιμήθη,
αὐτὸς δὲ πεινῶν καὶ λύκος χανὼν ὄντως
ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.
λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύνοικος ἠρώτα
„πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις;"
ὁ δ' εἶπε „πῶς γάρ, ὃς γυναικὶ πιστεύω;"

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ μάλιστα μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένῃ. πρὸς τὸν κεναῖς ἀπάταις (ἐλπίσιν Menas) ἐξαπατηθέντα.

17 Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,
ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη.
τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,
καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·
„πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἤδη·
οὐδεὶς δ' ὀδόντας ζῶντος εἶχεν αἰλούρου."

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι ταῖς τούτων ὑποκρίσεσί τινα ἐξαπατᾶσθαι.

18 Βορέῃ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σίσυρναν ἐκδύσει.
βορέης δ' ἐφύσα πρῶτος οἷος ἐκ Θρῄκης,

βίᾳ νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν·
ὁ δ᾽ οὐ μεθῆκε, μᾶλλον ἀλλὰ ῥιγώσας
καὶ πάντα κύκλῳ χερσὶ κράσπεδα σφίγξας
καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.
ὁ δ᾽ ἥλιος τὸ πρῶτον ἡδὺς ἐκκύψας
ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσηνέμου ψύχους,
ἔπειτα δ᾽ αὖ προσῆγε τὴν ἕλην πλείω·
καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης,
αὐτὸς δὲ ῥίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.
βορέης μὲν οὕτω συγκριθεὶς ἐνικήθη·
λέγει δ᾽ ὁ μῦθος „πρᾳότητα, παῖ, ζήλου.
ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ ῥέζων.“

Μῦθος παραινῶν ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πραΰτητι καὶ πειθοῖ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

19 Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρ᾽ αἰώρῃ
ἀπεκρέμαντο. τοὺς δὲ ποικίλη πλήρεις
ἰδοῦσα κερδὼ πολλάκις μὲν ὡρμήθη
πηδῶσα ποσσὶ πορφυρῆς θιγεῖν ὥρης·
ἦν γὰρ πέπειρος κεἰς τρύγητον ἀκμαία.
κάμνουσα δ᾽ ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψαύειν),
παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·
„ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην.“

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα καὶ τούτων ἀστοχοῦντας τρόπους ψευδεῖς προβαλλομένους.

20 Βοηλάτης ἅμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.
τῆς δ᾽ ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,
δέον βοηθεῖν αὐτόν, ἀργὸς εἱστήκει,
τῷ δ᾽ Ἡρακλεῖ προσηύχεθ᾽, ὃν μόνον πάντων
θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε κἀτίμα.
θεὸς δ᾽ ἐπιστὰς εἶπε „τῶν τροχῶν ἅπτου

καὶ τοὺς βόας κέντριζε. τοῖς θεοῖς δ' εὔχου,
ὅταν τι ποιῇς καὐτός, ἢ μάτην εὔξῃ."

21 *Βόες μαγείρους ἀπολέσαι ποτ' ἐζήτουν,*
ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην,
καὶ δὴ συνηθροίζοντο πρὸς μάχην ἤδη
κέρατ' ἀποξύνοντες. εἷς δέ τις λίην
γέρων ἐν αὐτοῖς, πολλὰ γῆν ἀροτρεύσας,
„οὗτοι μὲν ἡμᾶς" εἶπε „χερσὶν ἐμπείροις
σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·
ἢν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,
διπλοῦς τότ' ἔσται θάνατος. οὐ γὰρ ἐλλείψει
τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἂν μάγειρος ἐλλείψῃ."
ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φυγεῖν σπεύδων
ὁρᾶν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρῃ.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδεύτων.

22 *Βίου τις ἤδη τὴν μέσην ἔχων ὥρην*
(νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης)
λευκαῖς μελαίνας μιγάδας ἐκλόνει χαίτας,
εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.
ἤρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραίας.
νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει
βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραίη.
τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία
ἔτιλλεν ἃς ηὕρισκε λευκανθιζούσας,
ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς εἰ μέλαιναν ηὑρήκει,
ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χἠ γραίη
ἔθηχ', ἑκατέρη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·
[ἀεὶ γὰρ ἕν γε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.
φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·

ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
ἀεὶ γὰρ ἕν γε δακνόμενος ἀναλοῦται.]

23 Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει.
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοι γε τὸν κλέπτην.
ὄχθον δ' ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦν προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
[ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν,
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥραν ἐκφοβουμένους λύπης.]

24 Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ,
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οὓς εἶπε παύσας φρῦνος „οὐχὶ παιάνων
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
ὅμοιον αὑτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
[χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.]

25 Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὁθοὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων

βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας
„ἄψ νῦν ἴωμεν. οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν.“

26 Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
αἱ δ' ὡς ἐπέσχον, σφενδονῶντα τὰς αὔρας
κατεφρόνησαν λοιπὸν ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ' ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκραύγαζον „εἰς τὰ Πυγμαίων.
ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν, ἤδη δ' ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι πταίοντας εἴκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

27 Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.
τῆς δ' αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ὧν σ' ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
‚ἐπιμαρτυρῶ σοι‘ φησίν· ‚ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς.‘

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὔκαιρος ἐστὶν ὁ λόγος.

28 Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
ἐλθοῦσα δ' αὐτόν (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ᾽ ἦν ἐπεζήτει.
„τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι πρωΐης ὥρης
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ᾽ οὗ κεῖται
χηλῇ μαλαχθείς.“ ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ᾽ ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρί „παῦε, μὴ πρίου.
θᾶσσον σεαυτήν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
ἢ τὴν ἐκείνου ποσσότητα μιμήσῃ.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

29 Γέρων ποθ᾽ ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη,
* * * * * * *
ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν,
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν „ἐκ δρόμων οἵων
καμπτῆρας οἵους ἀλφιτεῦσι γυρεύω.“
μὴ λὴν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον.
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

30 Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ᾽ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ᾽ ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ᾽ ὀψέ, χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
„σὺ δή“ λέγοντα „τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
ἓν γάρ με, νεκρὸν ἢ θεόν, σὺ ποιήσεις.“

31 Γαλαῖ ποτ᾽ εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ᾽ ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης

ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἳ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀκραίοις
ἡγοῦντο παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους,
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας.
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλον αὐτόθεν μυχῶν πρόσθεν.
νίκης δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
[λέγει δ' ὁ μῦθος „εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων.“]

32 Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικός, ἧς τίς οὐκ ἰδὼν ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. ἠρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς· τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

γάμων δὲ δαιτὴ λέλυτο, καὶ καλῶς παίξας
Ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλομένους, τῇ δὲ [illegible] φαντασίᾳ πλανωμένους, ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει.

33 Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη,
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾔτησε,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν. „ὦ παῖ" χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον. ἡνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μέν" εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις."
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην.
ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον, οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καί τις κολοιῶν εἶπε „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων."
[δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.]

34 Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων
ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει . . . . .
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ' ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „οἴμοι,
τί ταῦτ';" ἐφώνει „δυστυχὴς ἀποθνήσκω·
τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει."
ἡ δ' εἶπε „θάρσει κἀπόβαλλε, μὴ φείδου·
οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου."
ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

35 Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζώει.
τοιοῦτο πολλῶν ἐστὶν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

36 Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων,
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει
ἐλαφρὸς ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τις ὢν κἀβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.

σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε „μηδὲν ἐκπλήσσου.
σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ.“
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἴκειν.

37 Δαμάλης ἐν ἀγροῖς ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
„τάλας“ ἐφώνει „μόχθον οἷον ὀτλεύεις.“
ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας·
„εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης.
ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται.

38 Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην
ἐνεῖραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥᾴων.
πεύκη στένουσα „πῶς ἂν“ εἶπε „μεμφοίμην
τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ' ἐμπεσὼν διαρρήσσει.“
ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν ὑπ' ἀνθρώπων
πάθῃς τι τῶν ἔξωθεν ὡς ὑπ' οἰκείων.

50 Ἔφευγ᾽ ἀλώπηξ, τῆς δ᾽ ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. ἡ δ᾽ ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ᾽ ἰδοῦσα „πρὸς θεῶν σε σωτήρων,
κρύψον με ταύταις αἷς ἔκοψας αἰγείροις,
καὶ τῷ κυνηγῷ“ φησί „μή με μηνύσῃς.“
ὁ δ᾽ οὐ προδώσειν ὤμνυ᾽· ἡ δ᾽ ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐπηρώτα
ἢ τῇδ᾽ ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
„οὐκ εἶδον“ εἶπε, τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ᾽ οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη.
ὁ δ᾽ οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ᾽ ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ᾽ ὁ πρεσβύτης
„ζωαγρίους μοι χάριτας“ εἶπεν „ὀφλήσεις.
„ἐρρυσάμην σε“ φησίν· „ἀλλά μου μνήσκου.“
‚πῶς οὐκ ἄν, εἶπεν ‚ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;
ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ
φωνῇ με σῴσας, δακτύλῳ δ᾽ ἀποκτείνας.‘
[σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ᾽ ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δίκην φεύγει.]

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

51 Ἔν τῷ ποτ᾽ οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα,
θέλουσα δ᾽ αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε „μή με λυμαίνου·
πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
ἀλλ᾽ εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·

εἰ δ' εἰρίων πόκου τε κοὐ κρεῶν χρήζεις,
πάρεστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει."

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος ὅση βλάβη προσγίνεται.

52 Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον· ἡ δ' ἐτετρίγει.
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἷλε, τῇ δ' οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι.
„ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις
ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὡσπερεὶ κάμνων αὐτός.]

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν καὶ πόνους ἀλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν.

53 Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ' „ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα" φησί „ζωγρήσω."
ἡ δ' „εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
ἔπειτα δ' εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·
τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἴθε μὴ σύγ' εἰς ὥρας
ἵκοιο, μηδὲ πάλιν ἐμοὶ συναντήσαις."

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν.

54 Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας

„ὅταν μέν“ εἶπε „τοῦτ᾽ ἴδω, πατὴρ γίγνῃ,
ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ᾽ ἀνὴρ φαίνῃ.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

55 Ἕνα βοῦν τις εἶχε, τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ᾽ ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοὖργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, εἶτ᾽ ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν „τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;“
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν „ὅσπερ εἰώθει.“

56 Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ᾽ ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
ἡ δ᾽ εἶπεν οὕτω. „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην,
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“
[ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τά γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

57 Ἑρμῆς ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν δώρων
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ᾽ ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν οὐδ᾽ ἀφῆκαν εἰς ἄλλους

ἐλεεινὸς ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·
ἀεὶ γὰρ ἕν γε δακνόμενος ἀναλοῦται.]

23 Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην
ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει.
ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,
Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα
λοιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοι γε τὸν κλέπτην.
ὄχθον δ' ὑπερβὰς τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον
λέοντι θοίνην· δυστυχὴς δ' ἐπαρᾶται
καὶ βοῦν προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.
[ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' ἔοικε γινώσκειν,
ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,
ἐκ τῆς πρὸς ὥραν ἐκφοβουμένους λύπης.]

24 Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὥρῃ,
τὰ ζῷα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.
καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον·
οὓς εἶπε παύσας φρῦνος „οὐχὶ παιάνων
τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης·
ὃς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας
ὅμοιον αὑτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;"
[χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων
ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.]

25 Γνώμη λαγωοὺς εἶχε μηκέτι ζώειν,
πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,
ὅθοὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων
ψυχάς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.
ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης
καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων

βαθέην ἐς ἰλὺν ὀκλαδιστὶ πηδώντων,
ἐπεστάθησαν, καί τις εἶπε θαρσήσας
„ἂψ νῦν ἴωμεν. οὐκέτι χρεὼν θνήσκειν·
ὁρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν.“

26 Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώρην
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.
ὁ δ᾽ ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων
ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσων.
αἱ δ᾽ ὡς ἐπέσχον, σφενδονῶντα τὰς αὔρας
κατεφρόνησαν λοιπὸν ὥστε μὴ φεύγειν,
ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ᾽ ὡς πρὶν εἰώθει,
λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.
αἱ δ᾽ ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις
„φεύγωμεν“ ἐκραύγαζον „εἰς τὰ Πυγμαίων.
ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ᾽ ἐκφοβεῖν ἡμᾶς
ἔοικεν, ἤδη δ᾽ ἄρχεταί τι καὶ πράσσειν.“

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει, δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσεσι πταίοντας εἴκειν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀψέ ποτε πειραθεῖεν ὀδύναις.

27 Γαλῆν δόλῳ τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ.
τῆς δ᾽ αὖ λεγούσης „ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ὧν σ᾽ ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,“
‚ἐπιμαρτυρῶ σοι‘ φησίν· ‚ἀλλὰ καὶ πάσας
ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ᾽ οἶκον ἠρήμους,
βλάπτουσα μᾶλλον ἤπερ ὠφελοῦσ᾽ ἡμᾶς.‘

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ μεγάλα, εὔκαιρος ἐστὶν ὁ λόγος.

28 Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων.
ἐλθοῦσα δ᾽ αὐτόν (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ

παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ᾽ ἦν ἐπεζήτει.
„τέθνηκε, μῆτερ· ἄρτι πρωΐης ὥρης
ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ᾽ οὗ κεῖται
χηλῇ μαλαχθείς.“ ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα,
φυσῶσ᾽ ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῷον. οἱ δὲ μητρί „παῦε, μὴ πρίου.
θᾶσσον σεαυτήν“ εἶπον „ἐκ μέσου ῥήξεις,
ἢ τὴν ἐκείνου ποσσότητα μιμήσῃ.“

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

29 Γέρων ποθ᾽ ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη,
* * * * * * *
ζευχθεὶς ὑπὸ μύλην ἑσπέρην τάλας πᾶσαν,
καὶ δὴ στενάξας εἶπεν „ἐκ δρόμων οἵων
καμπτῆρας οἵους ἀλφιτεῦσι γυρεύω.“
μὴ λὴν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον.
πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

30 Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἑρμείην.
τὸν δ᾽ ἠγόραζον ἄνδρες, ὃς μὲν εἰς στήλην
(υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει),
ὁ δὲ χειροτέχνημ᾽ ὡς θεὸν καθιδρύσων.
ἦν δ᾽ ὀψέ, χὠ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,
συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὖ δεῖξαι
ἐλθοῦσιν. ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας
αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλαις ὀνειρείαις,
„σὺ δή“ λέγοντα „τἀμὰ νῦν ταλαντεύῃ·
ἓν γάρ με, νεκρὸν ἢ θεόν, σὺ ποιήσεις.“

31 Γαλαῖ ποτ᾽ εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους
ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον αἱμάτων πλήρη·
γαλαῖ δ᾽ ἐνίκων. οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης

ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,
ὅτι στρατηγοὺς οὐκ ἔχοιεν ἐκδήλους,
ἀεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.
εἵλοντο τοίνυν τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ
γνώμῃ τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,
οἵ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς ἴλας
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὡς ἐν ἀνθρώποις.
ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,
οἵ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τοίχων
κάρφη μετώποις ἁρμόσαντες ἀκραίοις
ἡγοῦντο παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους,
καί τις γαλῆν μῦς προὐκαλεῖτο θαρσήσας.
πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.
ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·
τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἴα
τὰ περισσὰ κάρφη τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,
μόνοι θ' ἑάλον αὐτόθεν μυχῶν πρόσθεν.
νίκης δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἱστήκει,
γαλῆς ἑκάστης μῦν στρατηγὸν ἑλκούσης.
[λέγει δ' ὁ μῦθος „εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως
τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων."]

32 Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ
δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ πόθων μήτηρ,
μορφὴν ἀμεῖψαι καὶ λαβεῖν γυναικείην
καλῆς γυναικός, ἧς τίς οὐκ ἰδὼν ἤρα;
ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
γαμεῖν ἔμελλεν. ᾐρμένου δὲ τοῦ δείπνου
παρέδραμεν μῦς· τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου
καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.

γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο, καὶ κακῶς παίξας
ἔρως ἀπῆλθε· τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλ μένους, τῇ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους, ἔλεγχον ὁ μῦθ ἔχει.

33 Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη,
καί τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν ῥίψας
ἐφύλασσεν ἑστώς· καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,
ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.
τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
παιδίσκος. οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ᾐτήκει,
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. εὗρε δὴ τέχνην
ὁ γεωργὸς ἄλλην τόν τε παῖδα φωνήσας
ἐδίδασκεν. „ὦ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
σοφὸν δολῶσαι φῦλον. ἡνίκ' ἂν τοίνυν
ἔλθωσ', ἐγὼ μέν“ εἶπεν „ἄρτον αἰτήσω,
σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.“
οἱ ψᾶρες ἦλθον κἀνέμοντο τὴν χώρην.
ὁ δ' ἄρτον ᾔτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ῥίψας
τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
ἑτέρου τὸν ὦμον, οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρης.
γέρανοι συνήντων καὶ τὸ συμβὰν ἠρώτων.
καί τις κολοιῶν εἶπε „φεύγετ' ἀνθρώπων
γένος πονηρόν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.“
[δεινὸν τὸ φῦλον τῶν δόλῳ τι πραττόντων.]

34 *Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων*
ἅλω πλατεῖαν οἰνάροις ὑπεστρώκει . . . . .
κρεῶν τραπέζας εἶχε καὶ πίθους οἴνου.
ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως
ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,
κἀπῆλθ' ἐς οἴκους γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.
πεσὼν δ' ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „οἴμοι,
τί ταῦτ';“ ἐφώνει „δυστυχὴς ἀποθνήσκω·
τὰ σπλάγχνα γάρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει.“
ἡ δ' εἶπε „θάρσει κἀπόβαλλε, μὴ φείδου·
οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου.“
ὅταν ὀρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλώσας
ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,
πρὸς τοῦτον ἄν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

35 *Δύω μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει,*
τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ,
ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν ἀθλίης ὑπ' εὐνοίης
θάλπουσα κόλποις ἀγρίοις ἀποπνίγει,
τὸν δ' ὡς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβάλλει.
κἀκεῖνος ἐλθὼν εἰς ἐρημίην ζῴει.
τοιοῦτο πολλῶν ἐστὶν ἦθος ἀνθρώπων,
οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

36 *Δρῦν αὐτόριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας*
ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων
πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων,
πολὺς δὲ κάλαμος ἑκατέρωθεν εἱστήκει
ἐλαφρὸς ὄχθης ποταμίας ὕδωρ πίνων.
θάμβος δὲ τὴν δρῦν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην
λεπτός τις ὢν κἀβληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,
αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξεριζώθη.

σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε „μηδὲν ἐκπλήσσου.
σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,
ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,
κἂν βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ.“
κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δέ γε μῦθος ἐμφαίνει
μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ᾽ εἴκειν.

37 Δαμάλης ἐν ἀγροῖς ἄφετος, ἀτριβὴς ζεύγλης,
κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρῳ
„τάλας“ ἐφώνει „μόχθον οἷον ὀτλεύεις.“
ὁ βοῦς δ᾽ ἐσίγα χὐπέτεμνε τὴν χώρην.
ἐπεὶ δ᾽ ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,
ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομὰς ἀπεζεύχθη,
ὁ δὲ μόσχος ἀδμὴς κεῖνος εἵλκετο σχοίνῳ
δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.
κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ᾽ εἶπε φωνήσας·
„εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης.
ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,
καί σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει.“

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου ῥύεται.

38 Δρυτόμοι τινὲς σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην
ἐνεῖραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη
γένοιτό τ᾽ αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥάων.
πεύκη στένουσα „πῶς ἂν“ εἶπε „μεμφοίμην
τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,
ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;
ἄλλος γὰρ ἄλλῃ μ᾽ ἐμπεσὼν διαρρήσσει.“
ὁ μῦθος ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μηνύει,
ὡς οὐδὲν οὕτω δεινὸν ἂν ὑπ᾽ ἀνθρώπων
πάθῃς τι τῶν ἔξωθεν ὡς ὑπ᾽ οἰκείων.

50 Ἔφευγ' ἀλώπηξ, τῆς δ' ὄπισθε φευγούσης
κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. ἡ δ' ἐκεκμήκει,
δρυτόμον δ' ἰδοῦσα „πρὸς θεῶν σε σωτήρων,
κρύψον με ταύταις αἷς ἔκοψας αἰγείροις,
καὶ τῷ κυνηγῷ" φησί „μή με μηνύσῃς."
ὁ δ' οὐ προδώσειν ὤμνυ'· ἡ δ' ἀπεκρύφθη.
ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα
ἢ τῇδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν ἢ φεύγει.
„οὐκ εἶδον" εἶπε, τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων
τὸν τόπον ἐδείκνυ' οὗ πανοῦργος ἐκρύφθη.
ὁ δ' οὐκ ἐπισχών, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,
παρῆλθε. θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου
κερδὼ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,
σεσηρὸς αἰκάλλουσα. τῇ δ' ὁ πρεσβύτης
„ζωαγρίους μοι χάριτας" εἶπεν „ὀφλήσεις.
„ἐρρυσάμην σε" φησίν· „ἀλλά μου μνήσκου."
‚πῶς οὐκ ἄν, εἶπεν ‚ὧν γε μάρτυς εἱστήκειν;
ἔρρωσο τοίνυν, καὶ τὸν Ὅρκον οὐ φεύξῃ
φωνῇ με σώσας, δακτύλῳ δ' ἀποκτείνας.'
[σοφὸν τὸ θεῖον κἀπλάνητον· οὐδ' ἄν τις
λαθεῖν ἐπιορκῶν προσδοκᾷ, δίκην φεύγει.]

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστὰ μὲν ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

51 Ἔν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα,
θέλου.. δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω
ἔκειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω
τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.
ἀλγοῦν δὲ πρόβατον εἶπε „μή με λυμαίνου·
πόσην γὰρ ὁλκὴν τοὐμὸν αἷμα προσθήσει;
ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρῄζεις,
ἔστιν μάγειρος, ὅς με συντόμως θύσει·

εἰ δ' εἰρίων πόκου τε κοὐ κρεῶν χρῄζεις,
πάρεστι κουρεύς, ὃς κερεῖ με καὶ σφώσει."

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος ὅση βλάβη προσγίνεται.

52 Εἰς ἄστυ τετράκυκλον ἄρρενες ταῦροι
ἅμαξαν ὤμοις εἷλκον· ἡ δ' ἐτετρίγει.
καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἷλε, τῇ δ' οὕτως
ἐγγὺς προσελθὼν εἶπεν ὡς ἀκουσθῆναι.
„ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις
ἄλλων ἐπ' ὤμοις φερομένη σιωπώντων;"
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μακρὸν οἰμώζειν
ἄλλων πονούντων, ὥσπερεὶ κάμνων αὐτός.]

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει, μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων π νουμένων ἄλλους ἀδίκως οἰμώζειν καὶ πόνους ἀλλοτρίους ἑα τοῖς ἐπιγράφειν.

53 Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη
ζωγρεῖν ἐδεῖτο, μηδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.
ὁ δ' „ἂν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινοὺς εἴπῃς,
ἐγώ σε νὴ τὸν Πᾶνα" φησί „ζωγρήσω."
ἡ δ' „εἴθε μέν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·
ἔπειτα δ' εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·
τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἴθε μὴ σύγ' εἰς ὥρας
ἵκοιο, μηδὲ πάλιν ἐμοὶ συναντήσαις."

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην σιγῆς ἄξια εἰς τοὐμφανὲς ἄγειν.

54 Εὐνοῦχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων
σκεψόμενος. ὁ θύτης δ' ἁγνὸν ἧπαρ ἁπλώσας

„ὅταν μέν“ εἶπε „τοῦτ᾽ ἴδω, πατὴρ γίγνῃ,
ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ᾽ ἀνὴρ φαίνῃ.“

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

55 Ἕνα βοῦν τις εἶχε, τὴν ὄνον δὲ συζεύξας
ἠροτρία, πτωχῶς μέν, ἀλλ᾽ ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοὖργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν
ἔμελλεν αὐτούς, εἶτ᾽ ὄνος διηρώτα
τὸν βοῦν „τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη;“
ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν „ὅσπερ εἰώθει.“

56 Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζῴοις
ὁ Ζεὺς ἔθηκε, πάντα δ᾽ ἔβλεπεν κρίνων.
ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος, ὡς καλὴ μήτηρ
πίθωνα γυμνὸν σιμὸν ἠρμένη κόλποις.
γέλως δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.
ἡ δ᾽ εἶπεν οὕτω. „Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην,
ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων.“
[ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,
τά γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πᾶς τις εὐπρεπῆ κρίνει.]

57 Ἑρμῆς ἅμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας
ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης
ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου
σχέδην ἀμείβων καὶ μέρος τι τῶν δώρων
νέμων ἑκάστῳ μικρόν. ὡς δὲ τῷ χώρῳ
τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξῄει,
λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης
ἐπισταθῆναι τὴν ἅμαξαν. οἱ δ᾽ ὥσπερ
πολύτιμον ἁρπάζοντες ἐμπόρου φόρτον,
ἐκένωσαν αὐτὴν οὐδ᾽ ἀφῆκαν εἰς ἄλλους

ἔτι προελθεῖν, καίπερ ὄντας, ἀνθρώπους.
ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,
ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης
οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

58 Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ᾽ ἀνθρώπῳ.
ὁ δ᾽ ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων
τί ποτ᾽ ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
διῆκ᾽ ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,
κἀκεῖ πέτεσθαι τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.
μόνη δ᾽ ἔμεινεν ἐλπίς, ἣν κατειλήφει
τεθὲν τὸ πῶμα. τοιγὰρ ἐλπὶς ἀνθρώποις
μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

59 Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασί, καὶ τρίτη τούτοις
ἤριζ᾽ Ἀθηνᾶ, τίς καλόν τι ποιήσει.
ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῴων
ἄνθρωπον, ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις,
ὁ δ᾽ αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. ἡρέθη τούτοις
κριτὴς ὁ μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ᾤκει.
κἀκεῖνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,
πρῶτον μὲν εὐθὺς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,
τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι,
ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ᾽ ἀνθρώπου,
μὴ σχεῖν θυρωτὰ μηδ᾽ ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
ὡς ἂν βλέποιτ᾽ ἐς τὸν πέλας τί βουλεύοι·
τῆς οἰκίας δέ, μὴ τροχοὺς σιδηρείους
ἐν τοῖς θεμελίοις γεγονέναι, τόπους ἄλλους
συνεξαμείβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.
τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγήσει;

πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.
ἀρεστὸν ἁπλῶς οὐδέν ἐστι τῷ μώμῳ.

60 Ζωμοῦ χύτρᾳ μῦς ἐμπεσὼν ἀπωμάστῳ
καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη
„βέβρωκα" φησί „καὶ πέπωκα καὶ πάσης
τρυφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστί μοι θνήσκειν."
[τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,
ἂν τὸ καταβλάπτον ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.]

Ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην κακὰ εἰώθασί τινες τοιούτοις ἐξομαλίζειν λόγοις.

61 Ἤιει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας,
ἤει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.
καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις,
χὼ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἁλιπλώων,
θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἠρέτιζεν ἀγρείην,
τά τ' εἶχον ἀντέδωκαν. εἶτα τὴν θήρην
ἤμειβον ἀεί, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,
ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν „ἀλλὰ καὶ τούτων
τὸ χρηστὸν ἐξολεῖτε τῇ συνηθείᾳ,
πάλιν δ' ἕκαστος ἃ πρὶν εἶχε ζητήσει."

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικρόν τι ἀπολαύσας, εὐθὺς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

62 Ἡμίονος ἀργὸς χιλὸν ἐσθίων φάτνης
καὶ κριθιάσας ἐτρόχαζε κἀφώνει,
τένοντα σείων, „ἵππος ἐστί μοι μήτηρ,
ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἥττων."
ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφήσας·
ὄνου γὰρ εὐθὺς πατρὸς ὢν ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις, μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας.

63 Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρως
ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος, ἔνθα δὴ θύων
στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἴνῳ
προσηύχετ' ἀεί „χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,
καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῆ ποίει.“
κἀκεῖνος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις
„ἀγαθὸν μέν“ εἶπεν „οὐδ' ἂν εἷς τις ἡρώων
ὦ τᾶν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἴτει·
κακῶν δὲ πάντων, ἅ γε σύνεστιν ἀνθρώποις,
δοτῆρες ἡμεῖς. τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῄζεις,
εὔχου· παρέξω πολλά, κἂν ἓν αἰτήσῃς.
πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας εἰ θύσεις.“

Ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθά· οὐ γὰρ παρέξουσι
εἰ δὲ κακά τις αἰτεῖται, ἑτοίμως μᾶλλον παρέχουσι.

64 Ἤριζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.
ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης
„καλὴ μέν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,
καὶ τῶν νεφῶν σύνοικος ὀρθίη φύω,
στέγη τε μελάθρων εἰμὶ καὶ τρόπις πλοίων,
δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων“,
βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν „ἢν λάβῃς μνήμην
τῶν πελέκεών τε τῶν ἀεί σε κοπτόντων,
τῶν πριόνων τε τῶν ἀεί σε τεμνόντων,
βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἱρήσῃ.“
ἅπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον
καὶ δόξαν ἔσχε χὐπέμεινε κινδύνους.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας κ
διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἳ μετὰ αὐταρκείας
οῦντες κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι κινδύνων.

65 Ἤριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῷ
σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. „ἀλλ' ἐγὼ ταύταις“
ἡ γέρανος εἶπεν, „ὧν σὺ τὴν χρόην σκώπτεις,
ἄστρων σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω·
σὺ δ' ὡς ἀλέκτωρ ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις
χαμαὶ πτερύσσῃ“ φησίν, „οὐδ' ἄνω φαίνῃ.“
θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην
ἢ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῆτι.

66 Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.
τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζῴων
ἄνθρωπον ἐκ γῆς, ἐκ δὲ τοῦ δύω πήρας
κρεμάσαι τένοντός φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις
κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,
ἰδίων δὲ τὴν ὄπισθεν, ἥτις ἦν μείζων.
διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν ἀλλήλων
βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἴκοι.

67 Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν.
ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἦν ποσὶν κρείσσων.
ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζῴων,
ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας,
καὶ „τὴν μὲν αὐτός“ φησί „λήψομαι πρῶτος·
βασιλεὺς γάρ εἰμι· λήψομαι δὲ κἀκείνην
ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός. ἡ τρίτη δ' αὕτη
κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν.“
μέτρει σεαυτόν· πρᾶγμα μηδὲν ἀνθρώπῳ
δυνατωτέρῳ σύναπτε μηδὲ κοινώνει.

68 Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων·
„οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει.“
ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοίβῳ.

Ἑρμῆς δ' ἔσεισεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους·
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, γαυρίων τε τοξείαις
[illegible] ἰσχύος πρώτης
τὸ βέλος ἔπεμψεν ἐντὸς Ἑσπέρων κήπων.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον [illegible],
καί „ποῦ βάλω, παῖ," φησίν „οὐκ ἔχω χώρην."
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

[illegible]

69 Θάμνου λαγωὸν δασύποδ' ἐξαναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου" φησίν „εὑρέθη θάσσων."
ὁ δ' εἶπεν „ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλος δ' αὑτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων."

70 Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν ἄρ' ὕσταθ' εἰλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη,
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
μήτ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

71 Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης,
„ὦ πέλαγος" εἶπεν, „εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις."
ἤκουσε δ' ἡ Θάλασσα, καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε „μή με βλασφήμει·

ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
ἄνεμοι δέ, πάντων ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης."
[ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ χρήσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.]

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς δυνάστας βλάπτειν πεφύκασι τοὺς πέλας, οἳ παραπλήσιοί εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.

72 Ἶρίς ποτ' οὐρανοῖο πορφυρῆ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει·
πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ' αὑτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων, κορώνης υἱός, ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤιξεν αἰετοῦ κρείσσων.
ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ „μή με συκοφαντήσῃς."
τὸν δ' ἆρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλα
καὶ κίσσα καὶ κορυδαλὸς οὑν τάφοις σπίζων,
χὠ νηπίων δὲ φηλὸς ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.

[ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.]

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον αὐτοῖς περιθέντες κόσμον ἀλλ τρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιουτου γυμνωθεῖε γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὁρῶνται.

73 Ἴκτινος ἄλλην εἶχεν ὀξέην κλάγγα·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον οὔτε τὴν κρείσσω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρ ἀστοχοῦσι.

74 Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐθῶν ἀφ' ὧν ἔζων,
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων.
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους·
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν το ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴ στοργὴν περιιστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

75 Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων „μὴ δέδιθι, σωθήσῃ·
πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ' ἔσῃ ῥάων,“
ὧδ' ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
„ἕτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις.
οὐκ ἐξαπατῶ σε“ φησίν „οὐδ' ἐνεδρεύω·
τὴν αὔριον γὰρ τό γ' ἄκρον οὐχ ὑπερβήσῃ.“
ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῄει.
χρόνῳ δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρός, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ „χαῖρ'“ ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν „ἠρεμοῦσι τῆς Λήθης
πιόντες. ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
ἀνέγραφον δὲ πάντας, ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας
εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
κἀπώμοσ' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης.“

Ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματί τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

76 Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ' ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,

μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην δὲ νώτοις ἔφερεν οὐκέθ' ἱππείην.
ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν ὡς ἐφιππεύσων.
ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.
„ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν“ εἶπεν „ὁπλίταις
σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;“

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος δάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὐ γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγαγε βλάβη

77 Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ' ἀλώπηξ ἱχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ.
„κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις,
ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις.
ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι κοὐ κρώζεις.“
κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν δ' ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
„οὐκ ἦσθ' ἄφωνος“ εἶπεν „ἀλλὰ φωνήεις.
ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα, νοῦς δέ σοι λείπει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπατᾶσθ ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι.

78 Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ

„μὴ κλαῖε, μῆτερ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι.“
„καὶ τίς σε“ φησί „τῶν θεῶν, τέκνον, σῴσει;
τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;“

Ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

79 Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου,
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.
ἀλλ' οὔτ' ἐκείνην εὗρεν οὔθ' ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
[βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀναλοῦται.]

80 Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ' εἶπ' „ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν.“

Ἀντίρρησιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἱρουμένων πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

81 Κερδοῖ πίθηκος φησίν „ἣν ὁρᾷς στήλην,
ἐμοὶ πατρῴη τ' ἐστὶ κἄτι παππῴη.“
κερδὼ πιθήκῳ φησίν „ὡς θέλεις ψεύδου,
ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας.“
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.]

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ' ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

82 *Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης*
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη,
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων.
ὁ δ' „οὐχὶ τὸν μῦν" εἶπεν, „ὦ παλαμναίη,
δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν."
[ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.]

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς κα φρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆ

83 *Κριθάς τις ἵππου . . . .*
. . . . πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ.
ὁ δ' εἶπεν „εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."
τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει
** * τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.*

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγ των τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

84 *Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου*
μικρόν τ' ἐπισχὼν εἶπε ταῦτα βομβήσας.
„εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ' „οὐ μέλει μοι" φησίν „οὔτ' ἐὰν μείνῃς
οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."

[γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ' ὥς τις ὢν σφόδρα.]

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀνδυνάτου, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

85 Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
κύων δ' Ἀχαιὸς ἡρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι. καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξει, τὴν μάχην δ' ἐνεδρεύσει.
„ἀκούσατ'" εἶπεν „οὗ χάριν διατρίβω,
τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν, εἰσὶν οἳ δ' Ἀκαρνάνων,
ἄλλοι δὲ Δόλοπες, οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
αὐχοῦσιν, ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἓν ἐστιν ὡς τούτοις,
ἀλλ' οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
ἄλλοι δὲ λευκοί. πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
εἰς πόλεμον ἄρχειν" εἶπε „τῶν ἀσυμφώνων
πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις;"
[συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.]

86 Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη·
ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκός, ᾠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.

ἑτέρα δ' ἀλώπηξ ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα „μεῖνον“ εἶπεν „ἄχρι πεινήσῃς·
οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῄεις.“

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξί[αν]
τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρό[νος]
διαλύει.

87 Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν εἰ κατειλήφει,
μεταστραφεὶς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων.
ὁ λαγωός „ἁπλοῦν“ δ' εἶπε „θηρίον γίγνου.
φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις[;]
[ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν οὔτε πιστεύειν.]

88 Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων,
καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε „νῦν ὥρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.“
καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν „οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.“
ὡς δ' αὖτις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δέ φησι δραγματηφόροις δώσειν,

εἶπεν κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις „ὥρη
νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὐ φίλοισι πιστεύει."

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρροῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

89 Λύκος ποτ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„οὐ σύ μέ τι πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις;"
„ἐγὼ οὐ περυσινός, ὅς γ' ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην."
„οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν ἣν ἔχω κείρεις;"
„οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην."
„οὐδ' ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω;"
„θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη."
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
„ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον" εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς."

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὔλογος ἀπολογία πείθει.

90 Λέων ἐλύσσα. τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν „ἡμέων ταλαιπώρων·
τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν."

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἱμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

91 Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας

τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
ὁ δ' εἶπεν „οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου.“

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφοράν.

92 *Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης
„ὦ πρός σε νυμφῶν“ εἶπεν, „ἆρα γινώσκεις
ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;“
κἀκεῖνος εἶπεν „ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω.“
ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων
„μή μοι χαρίζου“ φησί „πλεῖον οὗ χρῄζω,
τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς.“*

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνικάνους ἀποφαινομένους.

93 *Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας
„καινῆς γε ταύτης“ εἶπε „τῆς μεσιτείης.
ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,*

δι᾽ οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;“

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, κἂν ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρήνην λαλῶσι.

94 *Λύκῳ ποτ᾽ ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὁ δ᾽ ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
„σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ“ φησί „τῆς ἰατρείης
κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν σῴην.“
[κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ,
ἀλλ᾽ ἀρκέσει σοι μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.]*

95 *Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας,
φίλην δ᾽ ἀλώπεκ᾽ εἶχεν ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ᾽ εἶπεν „εἰ θέλεις με σὺ ζῴειν·
πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ᾽ ἀγρίαις πεύκαις
κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης,
καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ᾽ ἰσχύω·
σὺ δ᾽ ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει
λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις.“
ἀπῆλθε κερδώ, τὴν δ᾽ ὑπ᾽ ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης.
ἔσκυσσε δ᾽ αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ᾽ ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„ὁ λέων“ ἔφασκεν, „οἶδας, ἔστι μοι γείτων,
ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.*

Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους.
λαχὼν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας
τόξοιο νευρήν, ὀξέως ἀφεὶς πρῶτος
τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς ἑσπέρου κήπου.
ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταὐτὸ μέτρον εἱστήκει,
καί „ποῦ βάλω, παῖ," φησίν „οὐκ ἔχω χώραν."
τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

69 Θάμνου λαγωὸν δασύποδ' ἐξαναστήσας
κύων ἐδίωκεν οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν,
δρόμῳ δ' ἐλείφθη. καί τις αἰπόλος σκώπτων
„ὁ πηλίκος σου" φησίν „εὑρέθη θάσσων."
ὁ δ' εἶπεν „ἄλλως ἄλλον ἁρπάσαι σπεύδων
τρέχει τις, ἄλλως δ' αὑτὸν ἐκ κακοῦ σῴζων."

70 Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐζεύχθη,
ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐσχάτῳ παρῆν κλήρῳ.
Ὕβριν δὲ γήμας, ἣν ἄρ' ὕστατ' εἰλήφει,
ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἠράσθη,
ἕπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.
μήτ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων
ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,
ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

71 Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη
βάπτουσαν ἤδη κῦμα κυρτὸν ἐκ πρῴρης,
„ὦ πέλαγος" εἶπεν, „εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,
ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἐχθρὸν ἀνθρώποις."
ἤκουσε δ' ἡ θάλασσα, καὶ γυναικείην
λαβοῦσα φωνὴν εἶπε „μή με βλασφήμει·

ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,
ἄνεμοι δέ, πάντων ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.
τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσῃς,
ἐρεῖς με τῆς σῆς ἠπιωτέρην γαίης.“
[ὅτι πολλὰ χρηστὰ πράγμαθ᾽ αἱ κακαὶ χρήσεις
τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὡς δοκεῖν φαῦλα.]

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς δυνάστας βλάπτειν πεφύκασι τοὺς πέλας, οἳ παραπλήσιοί εἰσιν ἀνέμοις χειμερίοις.

72 Ἶρίς ποτ᾽ οὐρανοῖο πορφυρῇ κῆρυξ
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ᾽ εὐθὺς ἠκούσθη,
καὶ πάντα θείων ἔσχεν ἵμερον δώρων.
ἔσταξε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἱστήκει·
πάντων τ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,
πρόσωπα δ᾽ αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,
ἔσειε ταρσούς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.
ἦλθεν δ᾽ ἐκείνην καὶ κολοιὸς εἰς κρήνην
γέρων, κορώνης υἱός, ἄλλο δ᾽ ἐξ ἄλλου
πτερὸν καθύγρων ἐντὸς ἁρμόσας ὤμων
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,
καὶ πρὸς θεοὺς ἤιξεν αἰετοῦ κρείσσων.
ὁ Ζεὺς δ᾽ ἐθάμβει, καὶ παρεῖχε τὴν νίκην,
εἰ μὴ χελιδὼν αὐτόν, ὡς Ἀθηναία,
ἤλεγξεν ἑλκύσασα τὸ πτερὸν πρώτη.
ὁ δ᾽ εἶπεν αὐτῇ „μή με συκοφαντήσῃς.“
τὸν δ᾽ ἄρα τρυγὼν ἐσπάραττε καὶ κίχλα
καὶ κίσσα καὶ κορυδαλὸς οὖν τάφοις σπίζων,
χὠ νηπίων δὲ φηλὸς ὀρνέων ἴρηξ,
τά τ᾽ ἄλλ᾽ ὁμοίως. καὶ κολοιὸς ἐγνώσθη.

[ὦ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·
ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.]

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον αὐτοῖς περιθέντες κόσμον ἀλλ τρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιουτου γυμνωθεῖε γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνοοῦσιν ὁρῶνται.

73 Ἴκτινος ἄλλην εἶχεν ὀξέην κλάγγα·
ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,
μιμούμενος τὸν ἵππον οὔτε τὴν κρείσσω
φωνὴν θελήσας ἔσχεν οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρ ἀστοχοῦσι.

74 Ἵππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.
κἀκεῖνος αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας
παρῆγεν ἔνδον, καὶ παρ' ἑστίῃ θάλψας
πυρὸς γεμούσῃ παρετίθει τι τῶν ὄντων,
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ·
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἱστήκει.
ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐθῶν ἀφ' ὧν ἔζων,
ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· διόπερ ἐν χρόνοις πρώτοις
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην·
ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ εἰς μέσους ἥκων
μοχθεῖ φίλεργός τ' ἐστὶν ὄλβον ἀθροίζων.
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασί, τοὺς τελευταίους·
διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,
ἀεὶ δ' ὑλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν το ξένοις πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴ στοργὴν περιιστώντων, ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

75 Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. οὗτος ἀρρώστῳ
πάντων λεγόντων „μὴ δέδιθι, σωθήσῃ·
πάθος μέν ἐστι χρόνιον, ἀλλ᾽ ἔσῃ ῥᾴων,“
ὧδ᾽ ἀτεχνὴς ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·
„ἕτοιμα δεῖ σε πάντ᾽ ἔχειν· ἀποθνήσκεις.
οὐκ ἐξαπατῶ σε“ φησίν „οὐδ᾽ ἐνεδρεύω·
τὴν αὔριον γὰρ τό γ᾽ ἄκρον οὐχ ὑπερβήσῃ.“
ταῦτ᾽ εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ᾽ εἰσῄει.
χρόνῳ δ᾽ ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας
προῆλθεν ὠχρός, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.
ὁ δ᾽ ἰατρὸς αὐτῷ „χαῖρ᾽“ ἔφη συναντήσας,
καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπεν „ἠρεμοῦσι τῆς Λήθης
πιόντες. ἡ Κόρη δὲ χὠ μέγας Πλούτων
πρῴην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπείλουν
ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,
ἀνέγραφον δὲ πάντας, ἐν δὲ τοῖς πρώτοις
καὶ σὲ γράφειν ἔμελλον· ἀλλ᾽ ἐγὼ δείσας
εὐθὺς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,
κἀπώμοσ᾽ αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις
ἰατρὸς οὐκ εἶ καὶ μάτην διεβλήθης.“

Ὁ μῦθος οὗτος ῥηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματί τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

76 Ἱππεὺς τὸν ἵππον, ἄχρι μὲν συνειστήκει
ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κἄτρεφεν χόρτῳ,
παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·
ἐπεὶ δ᾽ ἐπαύσατ᾽, ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη
καὶ μισθὸν ἱππεὺς οὐκέτ᾽ εἶχεν ἐκ δήμου,
τότ᾽ ἐκεῖνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης
κορμοὺς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,

μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖον,
τὸ πνεῦμα σῴζων ἐπ᾽ ἀχύροισι δυστήνοις,
σάγην δὲ νώτοις ἔφερεν οὐκέθ᾽ ἱππείην.
ὡς δ᾽ αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,
σάλπιγξ τ᾽ ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,
κἀκεῖνος αὖ τὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
ὁ δεσπότης παρῆγεν ὡς ἐφιππεύσων.
ὁ δ᾽ ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ᾽ ἰσχύων.
„ἔντασσε πεζοῖς σαυτόν“ εἶπεν „ὁπλίταις
σὺ γάρ μ᾽ ἀφ᾽ ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας
πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις;“

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος διδάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὕτω γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἤγαγε βλάβην.

77 Κόραξ δεδηχὼς στόματι τυρὸν εἱστήκει·
τυροῦ δ᾽ ἀλώπηξ ἱχανῶσα κερδῴη
μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ.
„κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὀξέη γλήνη,
θηητὸς αὐχήν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις,
ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις.
ὁ τοῖος ὄρνις κωφός ἐσσι κοὐ κρώζεις.“
κόραξ δ᾽ ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,
στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν ἐκεκράγει.
τὸν δ᾽ ἡ σοφὴ λαβοῦσα κερτόμῳ γλώσσῃ
„οὐκ ἦσθ᾽ ἄφωνος“ εἶπεν „ἀλλὰ φωνήεις.
ἔχεις, κόραξ, ἅπαντα, νοῦς δέ σοι λείπει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνοις ἐξαπατᾶσθαι· ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασι γίνεσθαι.

78 Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ

„μὴ κλαῖε, μῆτερ, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὔχου
νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι.“
„καὶ τίς σε“ φησί „τῶν θεῶν, τέκνον, σῴσει;
τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη;“

Ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς γίγνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

79 Κρέας κύων ἔκλεψεν ἐκ μαγειρείου,
καὶ δὴ παρῄει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ῥείθρῳ
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ᾽ ἐφωρμήθη.
ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐκείνην εὗρεν οὔθ᾽ ὃ βεβλήκει,
πεινῶσα δ᾽ ὀπίσω τὸν πόρον διεξῄει.
[βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀναλοῦται.]

80 Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων
ὀρχεῖσθ᾽ ὑπ᾽ αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.
ἡ δ᾽ εἶπ᾽ „ἐμοὶ γένοιτο κἂν ὁδῷ βαίνειν
ἄνευ γέλωτος, μή τι κἂν χορῷ παίζειν.“

Ἀντίρρησιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἱρουμένων πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

81 Κερδοῖ πίθηκος φησίν „ἣν ὁρᾷς στήλην,
ἐμοὶ πατρῴη τ᾽ ἐστὶ κἄτι παππῴη.“
κερδὼ πιθήκῳ φησίν „ὡς θέλεις ψεύδου,
ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας.“
[κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,
κἂν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.]

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαζονεύονται, ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ᾽ ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

82 Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη,
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίτης.
κερδὼ δ' ἐπεχλεύαζεν, ὡς ἐκινήθη
πρὸς μῦν ὁ πάντων θηρίων τυραννεύων.
ὁ δ' „οὐχὶ τὸν μῦν" εἶπεν, „ὦ παλαμναίη,
δέδοικα, μή μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·
χαίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύνειν."
[ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβριζόντων,
κἂν μικρὸν ᾖ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει
εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.]

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς καταφρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆναι.

83 Κριθάς τις ἵππου . . . .
. . . . πᾶσαν ἡμέραν πίνων,
ἔτριβεν ἐκτένιζεν ἡμέρῃ πάσῃ.
ὁ δ' εἶπεν „εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις
καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πώλει."
τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν
καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει
* * τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

84 Κώνωψ ἐπιστὰς κέρατι καμπύλῳ ταύρου
μικρόν τ' ἐπισχὼν εἶπε ταῦτα βομβήσας.
„εἰ σοῦ βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου."
ὁ δ' „οὐ μέλει μοι" φησίν „οὔτ' ἐὰν μείνῃς
οὔτ' ἂν ἀπέλθῃς· οὐδ' ὅτ' ἦλθες ἐγνώκειν."

[γελοῖος ὅστις οὐδὲν ὢν κατ' ἀνθρώπων
τῶν κρειττόνων θρασύνεθ' ὥς τις ὢν σφόδρα.]

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνάτου, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

85 Κυσίν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.
κύων δ' Ἀχαιὸς ᾑρέθη κυνῶν δήμου
στρατηγὸς εἶναι. καὶ μάχης ἐπιστήμων
ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. οἱ δ' ἐπηπείλουν,
εἰ μὴ προάξει, τὴν μάχην δ' ἐνεδρεύσει.
„ἀκούσατ'" εἶπεν „οὗ χάριν διατρίβω,
τί δ' εὐλαβοῦμαι· χρὴ δ' ἀεὶ προβουλεύειν.
τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος ὧν ὁρῶ πάντων
ἕν ἐστιν· ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,
οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν, εἰσὶν οἳ δ' Ἀκαρνάνων,
ἄλλοι δὲ Δόλοπες, οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θρᾴκην
αὐχοῦσιν, ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. τί μηκύνω;
τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἕν ἐστιν ὡς τούτοις,
ἀλλ' οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,
ἄλλοι δὲ λευκοί. πῶς ἂν οὖν δυνηθείην
εἰς πόλεμον ἄρχειν" εἶπε „τῶν ἀσυμφώνων
πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις;"
[συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·
τὸ δὲ στασιάζον ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.]

86 Κοίλωμα ῥίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη·
ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πήρη,
ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.
ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πήρην
ἐξέφαγε· γαστὴρ δ', ὥσπερ εἰκός, ὠγκώθη,
στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδῦναι.

ἑτέρα δ' ἀλώπηξ ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,
σκώπτουσα „μεῖνον" εἶπεν „ἄχρι πεινήσῃς·
οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τοιαύτην
τὴν γαστέρα σχῇς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῄεις."

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

87 Κύων λαγωὸν ἐξ ὄρους ἀναστήσας
ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν εἰ κατειλήφει,
μεταστραφεὶς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων.
ὁ λαγωὸς „ἁπλοῦν" δ' εἶπε „θηρίον γίγνου.
φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις;"
[ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,
οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν οὔτε πιστεύειν.]

88 Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,
ὁ τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντᾴδων,
καὶ παῖδας εἶχε ληίου κόμῃ θρέψας
λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε „νῦν ὥρη
πάντας λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω."
καί τις κορυδαλοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.
ὁ δ' εἶπεν „οὔπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·
ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει."
ὡς δ' αὖτις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων
ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας
μισθὸν μὲν ἀμητῆρσιν αὔριον δώσειν,
μισθὸν δέ φησι δραγματηφόροις δώσειν,

εἶπεν κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις „ὥρη
νῦν ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ κοὐ φίλοισι πιστεύει.“

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις, καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρροῦντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

89 Λύκος ποτ' ἄρνα πεπλανημένον ποίμνης
ἰδὼν βίᾳ μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἁρπάξων,
ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.
„οὐ σύ μέ τι πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις;“
„ἐγὼ οὐ περυσινός, ὅς γ' ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην.“
„οὐκοῦν σὺ τὴν ἄρουραν ἣν ἔχω κείρεις;“
„οὔπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην.“
„οὐδ' ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω;“
„θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρῴη.“
τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβών τε καὶ τρώγων
„ἀλλ' οὐκ ἄδειπνον“ εἶπε „τὸν λύκον θήσεις,
κἂν εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσῃς.“

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὔλογος ἀπολογία πείθει.

90 Λέων ἐλύσσα. τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης
ἰδὼν ἔφησεν „ἡμέων ταλαιπώρων·
τί γὰρ μεμηνὼς οὗτος οὐχὶ ποιήσει,
ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν.“

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἱμοβόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

91 Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην
σπήλυγγα κατέδυ ποιμένων ὀρειφοίτων,
ὅπου τράγος τις χωρὶς αἰπόλου μείνας

τὸν ταῦρον ἐμβὰς τοῖς κέρασιν ἐξώθει.
ὁ δ' εἶπεν „οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.
ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·
ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώσῃ
πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου."

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην αὐτοῖς συμφοράν.

92 Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις
ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίοις ὕλαις·
δρυτόμῳ δὲ μακρᾶς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης
„ὦ πρός σε νυμφῶν" εἶπεν, „ἆρα γινώσκεις
ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει;"
κἀκεῖνος εἶπεν „ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·
αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω."
ὁ δ' ὠχριήσας γομφίους τε συγκρούων
„μή μοι χαρίζου" φησί „πλεῖον οὗ χρῄζω,
τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξῃς."

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγοις μὲν ἀνδρείους ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνικάνους ἀποφαινομένους.

93 Λύκων παρῆσαν ἄγγελοί ποτ' εἰς ποίμνην
ὅρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,
ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,
δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.
μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. ἀλλά τις γέρων ἤδη
κριὸς βαθείῃ φρικὶ μαλλὸν ὀρθώσας
„καινῆς γε ταύτης" εἶπε „τῆς μεσιτείης.
ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,

δι' οὓς νέμεσθαι μηδὲ νῦν ἀκινδύνως
ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων;"

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, κἂν ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρήνην λαλῶσι.

94 Λύκῳ ποτ' ὀστοῦν φάρυγος ἐντὸς ἠρείσθη·
ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν
ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας
ἀνελκύσειε καὶ πόνων ἄκος δοίη.
ὁ δ' ἑλκύσας τὸν μισθὸν εὐθέως ᾔτει.
κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,
„σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ" φησί „τῆς ἰατρείης
κεφαλὴν λυκείου φάρυγος ἐξελεῖν σώην."
[κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ,
ἀλλ' ἀρκέσει σοι μή τι τῶν κακῶν πάσχειν.]

95 Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ
ἔκειτο νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας,
φίλην δ' ἀλώπεκ' εἶχεν ᾗ προσωμίλει.
ταύτῃ ποτ' εἶπεν „εἰ θέλεις με σὺ ζώειν·
πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις
κεῖνον τὸν ὑλήεντα δρυμὸν οἰκούσης,
καὶ νῦν διώκειν ἔλαφον οὐκέτ' ἰσχύω·
σὺ δ' ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἥξει
λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις."
ἀπῆλθε κερδώ, τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις
σκιρτῶσαν εὗρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης.
ἔσκυσσε δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν
προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἥκειν.
„ὁ λέων" ἔφασκεν, „οἶδας, ἔστι μοι γείτων,
ἔχει δὲ φαύλως, κἀγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν.

τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει,
διεσκοπεῖτο. σῦς μέν ἐστιν ἀγνώμων,
ἄρκτος δὲ νωθής, πάρδαλις δὲ θυμώδης,
τίγρις δ' ἀλαζὼν καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.
ἔλαφον τυραννεῖν ἀξιωτάτην κρίνει·
γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζῴει,
κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἑρπετοῖς φύει,
δένδροις ὅμοιον, κοὐχ ὁποῖα τῶν ταύρων.
τί σοι λέγω τὰ πολλά; πλὴν ἐκυρώθης,
μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων.
τότ' οὖν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,
δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.
ταῦτ' ἦλθον. ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. σπεύδω
πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·
χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις.
δοκῶ δὲ καὶ σέ, τέκνον, εἴ τι τῆς γραίης
κεφαλῆς ἀκούεις. ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν
ἐλθοῦσαν αὐτῷ καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.
τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·
ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων."
ὣς εἶπε κερδώ. τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη
λόγοισι ποιητοῖσιν, ἦλθε δ' εἰς κοίλην
σπήλυγγα θηρός, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.
λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας
ὄνυξιν οὔατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,
σπουδῇ διωχθείς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην
θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.
κερδὼ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,
ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.
κἀκεῖνος ἐστέναξε τὸ στόμα βρύχων
(ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη),
πάλιν δὲ κερδοῦν ἱκέτευε φωνήσας

ἄλλον τιν' εὑρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.
ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνώμην
„χαλεπὸν κελεύεις, αὖθις ἀλλ' ὑπουργήσω.“
καὶ δὴ κατ' ἴχνος ὡς σοφὴ κύων ᾔει,
πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας,
ἀεὶ δ' ἕκαστον ποιμένων ἐπηρώτα
μή πού τις ἔλαφος ᾑματωμένη φεύγει.
τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἂν ὡδήγει,
ἕως ποθ' εὗρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ
δρόμων ἀναψύχουσαν. ἡ δ' ἀναιδείης
ὀφρὺν ἔχουσα καὶ μέτωπον εἱστήκει.
ἐλάφου δὲ φρὶξ ἐπέσχε νῶτα καὶ κνήμας,
χολῇ δ' ἐπέζει καρδίην, ἔφη δ' οὕτω·
„σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ μ' ὅποι φεύγω.
ἀλλ' ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,
ἤν μοι προσέλθῃς καί τι γρύξαι τολμήσῃς.
ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις,
ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει.“
τῆς δ' οὐκ ἐτράφθη θυμός, ἀλλ' ὑποβλήδην
„οὕτως ἀγεννής“ φησί „καὶ φόβου πλήρης
πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;
ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων
μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθε νωθείης
ἔψαυσεν ὠτός, ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων·
ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολὴν δώσειν,
ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις·
σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,
βίῃ δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.
καὶ νῦν ἐκεῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,
λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,
βασιλῆ δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.
οἴμοι πονηροῦ δεσπότου. τί ποιήσω;

ἅπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνῃ.
ἀλλ᾽ ἐλθέ, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,
μηδ᾽ ἐπτόησο, πρόβατον οἷον ἐκ ποίμνης.
ὄμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,
οὕτω γένοιτο σοὶ μόνῃ με δουλεύειν,
ὡς οὐδὲν ἐχθρὸν οἶδεν, ἀλλ᾽ ὑπ᾽ εὐνοίης
τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων."
τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιίνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.
ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,
λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα παντοίην,
ἔγκατα λαφύσσων, μυελὸν ὀστέων πίνων
καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ᾽ ἀγωγὸς εἱστήκει
πεινῶσα θήρης, καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν ἁρπάσασα λαθραίως,
καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.
λέων δ᾽ ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,
μόνην ἀπ᾽ ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει,
καὶ πᾶσαν εὐνὴν πάντα δ᾽ οἶκον ἠρεύνα.
κερδὼ δ᾽ ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης
„οὐκ εἶχε πάντως" φησί· „μὴ μάτην ζήτει.
ποίην δ᾽ ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις
ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους;"

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

96 Λύκος παρῄει τριγχόν, ἔνθεν ἐκκύψας
ἀρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.
κἀκεῖνος εἶπε, τὰς σιαγόνας πρίων,
„ὁ τόπος μ᾽ ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχήσῃ."

[ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μηνύει,
μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι γαυρούσθω.]

Κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περίστασιν καὶ τόπον κατὰ τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.

97 *Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ,
καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῇ θεῶν θύειν,
τὸν ταῦρον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα.
κἀκεῖνος ἥξειν εἶπεν οὐχ ὑποπτεύσας.
ἐλθὼν δὲ καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντείους
ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκία πλήρη,
σφαγίδας, μαχαίρας βουδόρους νεοσμήκτους,
πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μηδέν, ἀλλὰ δεσμώτην
ἀλεκτορίσκον, ᾤχετ' εἰς ὄρος φεύγων.
ἐμέμφεθ' ὁ λέων ὕστερον συναντήσας.
ὁ δ' „ἦλθον" εἶπε, „καὶ τὸ σύμβολον δώσω·
οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ."*

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπιὸν πάντως δεινὸν προορῶντας, μηδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

98 *Λέων ἁλοὺς ἔρωτι παιδὸς ὡραίης
παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. τῷ δ' ὁ πρεσβύτης
οὐδέν τι δύσνουν οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας
„δίδωμι γῆμαι" φησί, „καὶ διδοὺς χαίρω·
τίς οὐ δυνάστῃ καὶ λέοντι κηδεύσει;
φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων·
σὺ δ' ἡλίκους μὲν ὄνυχας, ἡλίκους δ' ἡμῖν
φέρεις ὀδόντας, τίς κόρη σε τολμήσει
ἀφόβως περιλαβεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσῃ;
πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον εἰ γάμου χρῄζεις,
μηδ' ἄγριος θὴρ ἀλλὰ νυμφίος γίγνου."
ὁ δὲ πτερωθεὶς τῇ δόσει τε πιστεύσας*

ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἶθ' ὑπὸ σμίλης
ἀπωνυχίσθη, τῷ τε πενθερῷ δείξας
τὴν παῖδ' ἀπῄτει. τὸν δ' ἕκαστος ἠλοία,
ῥοπάλῳ τις ἢ λίθῳ τις ἐκ χερὸς παίων.
ἔκειτο δ' ἀργὸς ὥσπερ ὗς ἀποθνήσκων,
γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην
σοφίῃ διδαχθεὶς ὡς ἄμικτον ἀνθρώπους
ἐρᾶν λεόντων ἢ λέοντας ἀνθρώπων.
[αὐτός τις αὑτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,
ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.]

99 Λύκῳ συνήντα πιμελὴς κύων λίην.
ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταξε, ποῦ τραφεὶς οὕτω
μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.
„ἄνθρωπος“ εἶπε „δαψιλής με σιτεύει.“
„ὁ δέ σοι τράχηλος“ εἶπε „πῶς ἐλευκώθη;“
„κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,
ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας.“
λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας „ἐγὼ τοίνυν
χαίρειν κελεύω“ φησί „τῇ τροφῇ ταύτῃ,
δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει.“

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸν μικρᾶς ἡδονῆς χάριν δουλοπρεπῶς ζωὴν φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.

100 Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐξῄτει
κοινωνὸς εἶναι. χὠ λέων „τί κωλύει;“
πρὸς αὐτὸν εἶπεν. „ἀλλ' ἐνέχυρον ἢ δώσεις
τὠκύπτερόν σου μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν;
πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω;“

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστ τοῖς μήπω φίλοις.

101 *Λύκος τις ἁδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,*
λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας τοῖς λέουσιν ὡμίλει.
κερδὼ δ' ἐπισκώπτουσα „μὴ φρενωθείην"
ἔφη „τοσοῦτον ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνῃ."

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινομένους κἀντεῦθεν μέγα φρονοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν.

102 *Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης*
οὐδ' ὠμὸς οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,
πρᾷος δὲ καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.
ἐπὶ τῆς ἐκείνου φασὶ δὴ δυναστείας
τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζῴων,
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων.
τὰ ζῷα πάντα δ' ὡς ὑπέσχον εὐθύνας,
λύκος μὲν ἀρνί, πάρδαλις δέ γ' αἰγάγρῳ,
ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,
ὁ πτὼξ λαγωὸς εἶπεν „ἀλλ' ἐγὼ ταύτην
τὴν ἡμέραν ἀεί ποτ' ηὐχόμην, ἥτις
καὶ τοῖς βιαίοις φοβερὰ τἀσθενῆ θήσει."

Ἔπαινον ὁ μῦθος ἔχει κριτῇ πρᾴῳ καὶ λίαν δικαίῳ.

103 *Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν*
(πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει)
κοίλης ἔσω σπήλυγγος ὡς νόσῳ κάμνων
ἔκειτο, δόλιον οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων,
φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.
θηρῶν δ' ἐπ' αὐλὰς ἦλθεν ἄγγελος φήμη,

καὶ πάντες ἦλγουν ὡς λέοντος ἀρρώστου,
ἐπισκοπήσων δ' εἷς ἕκαστος εἰσῄει.
τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων ἀμοχθήτως
κατήσθιεν, γῆρας δὲ λιπαρὸν ηὑρήκει.
σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω
σταθεῖσα „βασιλεῦ, πῶς ἔχεις;" ἐπηρώτα.
κἀκεῖνος εἶπε „χαῖρε, φιλτάτη ζῴων.
τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;
δεῦρο, γλυκεῖα, καί με ποικίλοις μύθοις
παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης."
„σῴοιο" φησίν· „εἰ δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·
πολλῶν γὰρ ἴχνη θηρίων με κωλύει,
ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὅ μοι δείξεις."
[μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,
ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθη.]

Οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδαχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

104 *Λάθρῃ κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας*
ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας
πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.
ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων
ἠλαζονεύετ'. ἀλλὰ δὴ κύων γραίη
πρὸς αὐτὸν εἶπεν „ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;
οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον οὐδ' ἐπεικείης,
σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις."

Ἔλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθοιεν.

105 *Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποίμνης*
ἐκόμιζεν οἴκαδ'· ᾧ λέων συναντήσας
ἀπέσπασ' αὐτοῦ. καὶ λύκος σταθεὶς πόρρω

„ἀδίκως ἀφείλου τῶν ἐμῶν“ ἐκεκράγει.
λέων δὲ τερφθεὶς εἶπε τὸν λύκον σκώπτων
„σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη.“

Ὁ μῦθος δικαίως καὶ προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς ἄνδρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι κειμένους.

106 Λέων ποτ᾽ ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐξήλου,
καὶ δὴ κατ᾽ εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,
ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,
φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο.
πολὺς δ᾽ ὑπὸ σπήλυγγι θαμινὰ παντοίων
θηρῶν ὅμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·
ὁ δ᾽ εἱστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,
λίην τιθεὶς ἅπασι δαῖτα θυμήρη.
φίλην δὲ κερδὼ καὶ σύνοικον εἰλήφει,
μεθ᾽ ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήκει.
γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων
κρεῶν τε συσσίτοισι διανέμων μοίρας,
ὅς, εἴ τις ἦλθεν οὐχὶ τῆς συνηθείης,
ταὐτὸν παρετίθει δεσπότῃ τε κἀκείνῳ,
ὅπερ εἷλεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·
κερδὼ δ᾽ ἑώλων ἔφερεν οὐκ ἴσην μοῖραν.
καὶ δή ποτ᾽ αὐτὴν προσποιητὰ σιγῶσαν
λέων τίν᾽ εἶχεν αἰτίην διηρώτα,
δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσα.
„κερδοῖ σοφή, λάλησον ὥσπερ εἰώθεις·
φαιδρῷ προσώπῳ δαιτός, ὦ φίλη, ψαῦσον.“
ἡ δ᾽ εἶπεν „ὦ φέριστε θηρίων γέννης,
πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαξαίνω·
οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μοῦνον ἀλγύνει,
τὰ δ᾽ ἔπειτα“ φησί „προσκοπουμένη κλαίω.
καθ᾽ ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἶτ᾽ ἄλλος

ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαίνοι,
τάχ' οὐδ' ἑώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη."
ὁ λέων δὲ τερφθεὶς ὡς λέων τε μειδήσας
εἶπεν „πιθήκῳ ταῦτα μηδ' ἐμοὶ μέμφου."

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ τὰ παρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων προσδοκία.

107 Λέων ἀγρεύσας μῦν ἔμελλε δειπνήσειν·
ὁ δ' οἰκότριψ κλὼψ ἐγγὺς ὢν μόρου τλήμων
τοιοῖσδε μύθοις ἱκέτευε τὸν θῆρα·
„ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους
θηρῶντα νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·
μυὸς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι
χειλῶν θέμις σῶν. ἀλλὰ λίσσομαι, φείδου.
ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὢν θήσω."
γελάσας δ' ὁ θὴρ παρῆκε τὸν ἱκέτην ζῶντα,
καὶ φηλαγρευταῖς ἐμπεσὼν νεανίσκοις
ἐδικτυώθη, καὶ σφαλοῖς ἐδεσμεύθη.
ὁ μῦς δὲ λάθρῃ χηραμοῦ προπηδήσας,
στερρόν τ' ὀδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,
ἔλυσε τὸν λέοντα, τοῦ τὸ φῶς βλέψαι
ἐπάξιον δοὺς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.
σαφὴς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,
σῴζειν πένητας, μηδέ πως ἀπελπίζειν,
εἰ καὶ λέοντα μῦς ἔσῳσ' ἀγρευθέντα.

Μῦθος μέν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,
Σύρων παλαιόν ἐστιν εὕρεμ' ἀνθρώπων,
οἳ πρίν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βήλου·
πρῶτος δέ φασιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων
Αἴσωπος ὁ σοφός, εἶπε καὶ Λιβυστίνοις

λόγους Κυβίσσης. ἀλλ᾽ ἐγὼ νέῃ μούσῃ
δίδωμι φαλάρῳ χρυσέῳ χαλινώσας
τὸν μυθίαμβον ὥσπερ ἵππον ὁπλίτην.
ὑπ᾽ ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης
εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ ψοφωτέρας μούσης
γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,
μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἢ γεγωνίσκειν.
ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγων,
ἀλλ᾽ εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηΰνας,
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον ἀείδω.

108 Μυῶν ὁ μέν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,
ὁ δ᾽ ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.
ὁ δ᾽ οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων
ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·
τρώγων δ᾽ ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου
ῥίζας μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ
„μύρμηκος“ εἶπε „ζῇς βίον ταλαιπώρου,
ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων.
ἐμοὶ δ᾽ ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·
τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.
εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις ἀσωτεύσῃ,
παρεὶς ὀρύσσειν ἀσφάλαξι τὴν χώρην.“
ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον πείσας
εἰς οἶκον ἐλθεῖν ὑπό τε τοῖχον ἀνθρώπου.
ἔδειξε δ᾽ αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πήρη,
ποῦ δ᾽ ὀσπρίων ἦν σωρὸς ἢ πίθοι σύκων
στάμνοι τε μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων.
ὁ δ᾽ ὡς ἐτέρφθη πᾶσι καὶ παρωρμήθη
καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,

ἀνέῳξε τὴν θύραν τις· ὁ δ᾿ ἀποπηδήσας
στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,
ἄσημα τρίζων τόν τε πρόξενον θλίβων.
μικρὸν δ᾿ ἐπισχὼν εἶτ᾿ ἔσωθεν ἐκκύψας
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίης·
ἕτερος δ᾿ ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·
οἱ δ᾿ ἔνδον ἐκρύβοντο. μῦς δ᾿ ἀρουρίτης
„τοιαῦτα δειπνῶν“ εἶπε „χαῖρε καὶ πλούτει,
καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δείπνοις,
ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μεστὰ κινδύνων.
ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
ὑφ᾿ ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.“

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχήματι φιλίας κακαῖς συμβουλίc ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχου καὶ κινδύνοις καθ ποβάλλειν χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

109 *„Μὴ λοξὰ βαίνειν“ ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,*
„ὑγρῇ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν.“
ὁ δ᾿ εἶπε „μῆτερ ἡ διδάσκαλος, πρώτη
ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ βλέπων σε ποιήσω.“

Ἀντίρρησιν ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδ σκαλίας ποιουμένους.

110 *Μέλλων ὁδεύειν τῆς κυνός τις ἑστώσης*
εἶπεν „τί χάσκεις; πάνθ᾿ ἕτοιμά σοι ποίει·
μετ᾿ ἐμοῦ γὰρ ἥξεις.“ ἡ δὲ κέρκον οὐραίην
ἄρασά φησι „πάντ᾿ ἔχω· σὺ βαρδύνεις.“

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον πρὸς τὸν ἐν ἑτοιμασίᾳ ὄντα, κ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὔκαιρος.

111 *Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,*
τοὺς ἅλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,

τούτους πρίασθαι, φορτίσας τε γενναίως
τὸν ὄνον κατῆγε. τῆς δ᾽ ὁδοῦ προκοπτούσης
ὤλισθεν ἄκων εἴς τι ῥεῖθρον ἐξαίφνης,
καὶ συντακέντων τῶν ἁλῶν ἠλαφρύνθη,
ῥᾴων δ᾽ ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως
εἰς τὴν μεσόγεων. τοὺς ἅλας δὲ πωλήσας,
πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω
ἔτ᾽ ἐπετίθει τὸν φόρτον. ὡς δὲ μοχθήσας
διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὗπερ ἦν πεσὼν πρῴην,
ἑκὼν κατέπεσε, καὶ πάλιν δ᾽ ὅλους τήξας
γαύρως ἀνέστη κοῦφος ὥς τι κερδήνας.
ὁ δ᾽ ἔμπορος τέχνην τιν᾽ ἐπινοῶν πλείους
σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους
ἐκ τῆς θαλάσσης, τοὺς θ᾽ ἅλας μεμισήκει.
ὁ δ᾽ ὄνος πανούργως, ὡς προσῆλθε τῷ ῥείθρῳ,
ἑκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων
διαβραχέντων πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,
βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.
[πολλάκ[illegible] ἐν οἷς τις ηὐτύχησε καὶ πταίει.

112 Μῦς ταῦρον [illegible]ακεν. ὁ δ᾽ ἐδίωκεν ἀλγήσας
τὸν μῦν· φθάσαντος δ᾽ εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,
ὤρυσσεν ἑστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,
ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη
παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. ἔνθεν ἐκκύψας
ὁ μῦς ἐφέρπει, καὶ πάλιν δακὼν φεύγει.
ὁ δ᾽ ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὅ ποιήσει,
διηπορεῖτο· τῷ δ᾽ ὁ μῦς ἐπιτρύξας
„οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατός. ἔσθ᾽ ὅπου μᾶλλον
τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει.“

113 Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δείλης

κυνηκὸν μετ᾽ αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.
ὁ κύων δ᾽ ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε „πῶς σπεύδεις
τὰ πρόβατα σῷσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν;“

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικία.

114 Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἑσπέρης ηὔχει
πρὸς τοὺς παρόντας ὡς ἑωσφόρου κρείσσων,
λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.
ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη
πνοῇ ῥαπισθείς. ἐκ δὲ δευτέρης ἅπτων
εἶπέν τις αὐτῷ „φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα·
τῶν δ᾽ ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει.“

Ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.

115 Νωθὴς χελώνη λιμνάσιν ποτ᾽ αἰθυίαις
λάροις τε καὶ κήυξιν εἶπεν ἀγρώσταις
„κἀμὲ πτερωτὴν εἴθε τις πεποιήκοι.“
τῇ δ᾽ ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα.
„πόσον, χέλυνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,
ὅστις σ᾽ ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω;“
„τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω.“
„τοιγὰρ διδάξω“ φησίν. ὑπτίην δ᾽ ἄρας
ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας
ἤραξεν αὐτῆς οὖλον ὄστρακον νώτων.
ἡ δ᾽ εἶπεν ἐκψύχουσα „σὺν δίκῃ θνήσκω·
τίς γὰρ νεφῶν μοι καὶ τίς ἦν πτερῶν χρεία,
τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαινούσῃ;“

116 Νυκτὸς μεσούσης ᾖδε παῖς τις εὐφώνως.
γυνὴ δ᾽ ἀκούει τοῦδε, κἀξαναστᾶσα
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα

λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λίην,
τὸν ἄνδρ᾽ ἑαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,
κάτω μελάθρων ἦλθε, καὶ θύρης ἔξω
ἐλθοῦσ᾽ ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.
ἀνὴρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ᾽ ἐξαίφνης
ζητῶν ὅπουστί, κοὐκ ἰδὼν δόμων εἴσω
ἀμηχανῶν τε καὐτὸς ἦλθεν εἰς οἶμον.
καὶ τῇ συνεύνῳ φησί „μηδὲν ἐκπλήσσου,
τὸν παῖδα δ᾽ ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους ἥκειν.“
ὃν καὶ λαβὼν παρῆγεν. εἶτα κἀκεῖνος,
ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, χῆδ᾽ ἐρᾳθύμει.
τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,
κακόν ἐστι δαίρειν ὅταν ἔχῃ τις ἐκτῖσαι.

117 Νεώς ποτ᾽ αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ἰδών τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἑνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ᾽ ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,
πολλῶν ἐπ᾽ αὐτὸν ἑσμὸς ἦλθε μυρμήκων,
σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρώγειν·
ὑφ᾽ ἑνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.
Ἑρμῆς δ᾽ ἐπιστὰς τῷ τε ῥαβδίῳ παίων
„εἶτ᾽ οὐκ ἀνέξῃ“ φησί „τοὺς θεοὺς ὑμῶν
εἶναι δικαστὰς οἷος εἶ σὺ μυρμήκων;“

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μηδὲν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, κἂν ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύτοις δοκοῖεν εἶναι.

118 Ξουθὴ χελιδών, ἡ πάροικος ἀνθρώπων,
ἦρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τοίχῳ,
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστήρων·

κἀκεῖ νεοσσῶν ἑπτὰ γίνεται μήτηρ,
οὔπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων.
ὄφις δὲ τούτους ἑρπύσας ἀπὸ τρώγλης
ἅπαντας ἑξῆς ἔφαγεν. ἡ δὲ δειλαίη
παίδων ἀώρων συμφορὰς ἀπεθρήνει,
„οἴμοι“ λέγουσα, „τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης·
ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,
ἔνθεν χελιδὼν ἠδικημένη φεύγω.“

Κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν πράξασι, καὶ τούτοις ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις μηδεμίαν ἀνάληψιν παρεχομένων.

119 *Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης.*
σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ᾽ ἡμέραν θύων
ἔπρασσε φαύλως. τῷ θεῷ δ᾽ ἐθυμώθη,
χαμαὶ δ᾽ ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.
χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,
ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν „Ἑρμεία,
σκαιός τίς ἐσσι καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,
ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,
ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἠμείψω.
τὴν εἰς σὲ καινὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν.“
καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,
βουλόμενος ἡμᾶς νουθετεῖν πρὸς ἀλλήλους.
πλέον οὐδὲν ἕξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,
ἀτιμάσας δ᾽ ἂν αὐτὸν ὠφεληθείης.

120 *Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,*
ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ᾽ εὐρίποις,
εἰς γῆν παρελθὼν ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζῴοις
„ἰατρός εἰμι φαρμάκων ἐπιστήμων,
οἵων τάχ᾽ οὐδεὶς οἶδεν, οὐδ᾽ ὁ Παιήων,

ὃς Ὄλυμπον οἰκεῖ καὶ θεοὺς ἰατρεύει.“
„καὶ πῶς“ ἀλώπηξ εἶπεν „ἄλλον ἰήσῃ,
ὃς σαυτὸν οὕτω χλωρὸν ὄντα μὴ σῴζεις;“

Πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον.

121 Ὄρνις ποτ᾽ ἠσθένησε. τῇ δὲ παρκύψας
αἴλουρος εἶπε „πῶς ἔχεις; τίνων χρῄζεις;
ἐγὼ παρέξω πάντα σοι· μόνον σῴζου.“
ἡ δ᾽ „ἂν ἀπέλθῃς“ εἶπεν, „οὐκ ἀποθνήσκω.“

Πρὸς τοὺς πονηρᾷ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ λόγος εὔκαιρος.

122 Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἱστήκει·
λύκον δ᾽ ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῆ δείσας
ὄλεθρον οὕτως εἶπεν. „ὦ λύκε, θνήσκω,
μέλλω τ᾽ ἀποπνεῖν· σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.
σὺ μᾶλλον ἢ γὺψ ἢ κόραξ με δειπνήσεις.
χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,
ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσσας,
ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ᾽ ἀναλγὲς εἰς ᾅδου.“
κἀκεῖνος εἰπὼν „χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης“
ὀδοῦσιν ἄκροις σκόλοπα θερμὸν ἐξῄρει.
ὁ δ᾽ ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,
ῥῖνας μέτωπα γομφίους τ᾽ ἀλοιήσας.
„οἴμοι“ λύκος, „τάδ᾽“ εἶπε „σὺν δίκῃ πάσχω·
τί γὰρ ἄρτι χωλοὺς ἠρξάμην ἰατρεύειν,
μαθὼν ἀπ᾽ ἀρχῆς οὐδὲν ἢ μαγειρεύειν;“

Ὅτι οἱ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦντες βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι.

123 Ὄρνιθος ἀγαθῆς χρύσε' ᾠὰ τικτουσης,
ὁ δεσπότης θησαυρὸν ᾤεθ' εὑρήσειν
ἐν τῆσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα,
κἄκτεινε ταύτην, ἀθρόων μένων λῆψιν.
εὑρὼν δ' ὅμοια τἄνδον ὀρνέοις ἄλλοις
ᾤμωξε πολλὸν ἐλπίδων ἀτευκτήσας·
πλείονος ἔρως γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

124 Ὀρνιθοθήρᾳ φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης,
μέλλοντι θύμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν.
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ὥρμησε δὴ πέρδικα ποικίλον θύσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν.
ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἱκέτευε μὴ κτεῖναι.
„τὸ λοιπόν“ εἶπε „δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῇς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελῳδοῦ πρὸς τὸν ἦχον ὑπνώσεις;“
ἀφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
ὁ δ' ἐκ πετραύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας
„πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἕω λείπει,
τὸν ὡρόμαντιν ἀπολέσας με; πῶς γνώσῃ
πότ' ἐννυχεύει χυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωινῶν ἀναμνήσει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίθων;“
κἀκεῖνος εἶπεν „οἶσθα χρησίμους ὥρας·
ὅμως δὲ δεῖ σχεῖν τὸν φίλον τί δειπνήσει.“

Ὅτι τῷ ἀνδρὶ δουλεύειν ἐπιθυμίαις εἰθισμένῳ οὐδεὶς λόγος ἰσχυρὸς πρὸς τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὰ καθ' ἡδονήν.

125 Ὄνος τις ἀναβὰς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων

τὸν κέραμον ἔθλα, καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμὼν κατῆγε τῷ ξύλῳ παίων.
ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτόν, ὃς τὰ νῶτ' ἐληλέγχει,
„καὶ μὴν πίθηκος ἐχθὲς" εἶπε „καὶ πρώην
ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας."

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐναντίως ἔχοντας τὰς δόξας καὶ κινδύνους ἑαυτοῖς ἐπιφέροντας.

126 Ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος ἀλλὰ δυσδαίμων
γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη,
ὅστις φέρῃ πτωχοῖσι καὶ παντουργοῖσιν
πείνης ἄκος δίψης τε, καὶ τὰ τῆς τέχνης.
οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην
περιόντες ἐλέγοντ' ὄψα· τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκόν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; . . . .

127 Ὁδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν
ἑστῶσαν εὗρε τὴν Ἀληθίην μούνην.
καί φησιν αὐτῇ „διὰ τίν' αἰτίην, γραῖα,
τὴν πόλιν ἀφεῖσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;"
ἡ δ' εὐθὺ πρὸς τάδ' εἶπεν ἡ βαθυγνώμων
„ὅτι πρὸ τοῦ μὲν παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
νῦν δ' εἰς ἅπαντα βροτὸν ἐλήλυθε ψεῦδος.
εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν καὶ κλύειν ἐμοῦ βούλῃ,
ὁ νῦν πονηρὸς βίοτός ἐστιν ἀνθρώπων."

Ὁ λόγος οὗτος ἀνθρώπους κωμῳδεῖ, ὧν ἡ ἀλήθεια μακρὰν πέφευγε διὰ τὸ τὸ ψεῦδος τούτους φιλεῖν καὶ μᾶλλον συνοικεῖν.

128 Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ξόανον ἦγε κωμήτης . . . .
„ὄνος εἶ θεὸν φέρων σὺ . . . . .

129 Ὁ Ζεὺς γράφοντ' ἐν ὀστράκοισιν Ἑρμείην
. . . .
ἐκέλευσεν εἰς κιβωτὸν αὐτὰ σωρεύειν
. . : . . ἐρευνήσας
ὅπως ἑκάστου τὰς δίκας ἀναπράσσῃ.
τῶν ὀστράκων δὲ κεχυμένων ἐπ' ἀλλήλοις
τὸ μὲν βράδιον τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει
εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι.
τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν
ἂν θᾶσσον ἀδικῶν ὀψέ τις κακῶς πράσσῃ.

130 Οἰῶν τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαῦτα.
„κείρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
τὸ γάλα δ' ἀμέλγοντ' ἔστι σοι φλέον πῆξαι,
ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει.
πλέον οὐδὲν ἡμῖν, ἀλλὰ χῆ τροφὴ γαίης
ἅπασ'· ἐν ὄρεσι δ' εὐθαλὲς τί γεννᾶται;
βοτάνη γ' ὀρείη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα,
φέρβεις δ' ἄρ' ἡμῖν τὴν κύν' ἐν μέσοις ταύτην,
τρέφων ὁποῖα σαυτὸν εὐθαλεῖ σίτῳ."
τούτων ἀκούσασ' ἡ κύων ἔφη τοῖα·
„εἰ μὴ παρήμην κἀν μέσοις ἐπωλεύμην,
οὐκ ἄν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἄφθονον ποίην·
ἐγὼ δὲ περιτρέχουσα πάντα κωλύω
δρηστῆρα ληστὴν καὶ λύκον διωκτῆρα."

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τῇ τῶν πλησίον διαφθονουμένους εὐημερίᾳ ἐστίν, ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

131 Ὄνον τις ἔτρεφε καὶ κυνίδιον ὡραῖον.
τὸ κυνίδιον δ' ἔχαιρε παῖζον εὐρύθμως,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον·
κἀκεῖνος ἀντέχαιρεν αὔτ' ἔχων κόλποις.

ὁ δέ γ᾽ ὄνος αὖ τὰς νύκτας ἠλέει πάσας
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ᾽ ὕλην
κατῆγ᾽ ἀφ᾽ ὕψους, ἐξ ἀγροῦ θ᾽ ὅσων χρεία.
καὶ νῦν ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
ἔτρωγε κριθῆς χόρτον ὥσπερ εἰώθει.
δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμώξας,
σκύμνον θεωρῶν ἁβρότητι σὺν πάσῃ,
φάτνης ὀνείης δεσμὰ καὶ κάλους ῥήξας
ἐς μέσσον αὐλῆς ἦλθεν ἄμετρα λακτίζων.
σαίνων δ᾽ ὁποῖα, καὶ θέλων περισκαίρειν,
τὴν μὲν τράπεζαν ἐς μέσον βαλὼν ἔθλα,
ἅπαντα δ᾽ εὐθὺς ἠλόησε τὰ σκεύη.
δειπνοῦντα δ᾽ ἐγγὺς ἦλθε δεσπότην κύσσων,
νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοισι τοῦτον ὡς εἶδον,
ἐσάωσαν . . . .
κρανέης δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
ἔκτεινον, ὡς δὴ καὐτὸς ὕστατ᾽ ἐκπνείων
„ἔτλην“ ἔλεξεν „οἷα χρή με, δυσδαίμων·
τί γὰρ παρ᾽ οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλεύμην,
βαιῷ δ᾽ ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην;“

Ὅτι οὐ πάντες πρὸς πάντα ἴσοι πεφύκασι, κἂν φθόνῳ ἀλαζονεύωνται.

132 Σοφῆς ἀράχνης ἱστὸν εὗρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδυ φᾶρος ἐκτεμὼν τοίχου . . . .

133 Στικτή ποτ᾽ ηὔχει πάρδαλις φορεῖν μούνη
δορὴν ἁπάντων ποικιλωτάτην ζῴων.
πρὸς ἣν ἀλώπηξ εἶπ᾽ „ἐγὼ δὲ κἀκείνης
κρείσσω τ᾽ ἔχω καὶ ποικιλωτέρην γνώμην.“

134 *Ποιμήν τις εὗρε νεόγονον λύκου σκύμνον . . . .*
[γνώμη πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τίκτει.]

135 *Υἱὸν γέρων τις δειλὸς εἶχε γενναῖον . . . .*
χὤπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζῴων . . . .
. . . τῇδ' ἐν οἰκίῃ κατεκλείσθην . . . .
. . . . . ὄγκωμα μέχρι βουβῶνος . . . .
ἅ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

136 *Ὑμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ,*
. . . . ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους . . . .
. . . .
ἡ δ' εἶπε „δός μοι κέντρον . . . . .
καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν . . . .
ζωὴ γὰρ αὐτῆς ἐστι πετομένης κέντρον.

137 *Χειμῶνος ὥρῃ σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων*
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
τέττιξ δὲ τοῦτον ἱκέτευσε λιμώττων,
δοῦναί τι καὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
„τί οὖν ἐποίεις" φησί „τῷ θέρει τούτῳ;"
‚οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ᾄδων.'
γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τόν τε πυρὸν ἐγκλείων,
„χειμῶνος ὀρχοῦ" φησίν, „εἰ θέρους ηὖλεις."
[κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χρειῶν
ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσίν τε καὶ κώμοις.]

---

138 . . . . . ἄσωτος καταφαγὼν τὰ πατρῷα . . . .
ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης . . . .

139 εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντ' ἐγεννᾶτε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

140 μέλλονθ' ἑαυτὸν εἶδε κυριευθῆναι . . . .

Τοὺς γνησίους τῶν φίλων αἱ συμφοραὶ δοκιμάζουσι.

141 . . . . κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνόν . . . .
. . . . καὶ βοηθὸν ἐζήτει . . . .

Δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς περιορᾶν καὶ οὕτως τὴν τούτων ἐγχείρησιν ποιεῖσθαι.

142 πτεροῖσι τοῖς ἐμοῖσι νῦν κατεβλήθην."

143 Λίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταὼς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ 'βόσκοντο λείμακος ποίην . . . .

144 στρουθὸς Λίβυσσα . . . .

145 τοῦτον προσεῖπεν ἄμπελος „τί με βλάπτεις;
μὴ οὐκ ἔστι χλοίη; . . . .

146 οὔπω δὲ καιρός ἐστιν ἧι ἀλλύειν . . . .

INDEX FABULARUM LACHMANNIANUS. *)

*) Halmianos numeros non addidimus, quoniam ex accuratissimo *indice* sedes fabularum nullo negotio cognosci possunt.

Zeitschrift f. Alterthumswissenschaft 1848. Nr. 56:

„In der vorliegenden Ausgabe begrüssen wir die **Frucht** gewissenhaften Fleisses und inniger Befreundung mit den Schriften des Salust. Der Herr Herausgeber hat sich nirgends mit den Ergebnissen früherer Erklärer begnügt und diese ohne einzelne Prüfung in seine Ausgabe aufgenommen, sondern überall selbstständig geforscht und selbst da, wo die Untersuchung bereits als abgeschlossen erschien, diese von Neuem begonnen etc.“

Aus Schneidewin's Philologus I. (1846). S. 681.

„Die Ausgabe des Catilina und Iugurtha von Rud. Dietsch ist unstreitig die vollständigste und auch werthvollste Bearbeitung dieser Geschichtsbücher, und überhaupt eine der besten Erscheinungen auf dem Gebiete der latein. Litteratur, welche die letzten Jahre gebracht haben. Wiewohl der Verfasser in der Interpretation des Salust nicht wenige treffliche Vorgänger gehabt hat, so brachte er doch einen so selbstständigen Forschergeist zur Erklärung seines Autors mit, dass man sich wirklich verwundern muss, wie es nach den Arbeiten eines Fabri, Gerlach, Herzog und Kritz noch möglich war, so viel neues geben zu können. In der Kritik zeigt Hr. D. ganz den sichern Takt und die eindringende Schärfe der Hermann'schen Schule; es ist kaum eine schwierige Stelle, wo Hr. D. nicht zur Entscheidung einer schwankenden Leseart oder Interpretation ein neues gewichtiges Moment beigebracht hat. Für die Kenntniss und Erforschung des Sal. Sprachgebrauchs ist die Ausgabe des Hrn. D. epochemachend; seine scharfsinnigen Untersuchungen gehen bis in das kleinste Detail und erstrecken sich in umfassender Weise auf alle Erscheinungen der sprachlichen Darstellung, so dass der Commentar, namentlich zum Iugurtha, an neuen und sehr feinen Spracherörterungen überaus ergiebig geworden ist. Doch ist es nicht allein die kritisch-grammatische Exegese, die Hr. D. in seinem Commentare verfolgte; mit derselben Sorgfalt finden wir auch die im Sal. noch so vernachlässigte historische und antiquarische Seite der Erklärung bedacht. Hr. D. vergleicht immer genau die Nachrichten anderer Zeitgenossen und Historiker mit den Ueberlieferungen des Sal., prüft bei abweichenden Berichten mit Unbefangenheit und echt historischer Kritik die Glaubwürdigkeit seines Autors, giebt endlich in zahlreichen Anmerkungen sehr schätzbare Andeutungen, um das Urtheil über die historische Kunst des Sal. und die psychologische Würdigung seines Charakters festzustellen. Da so keine Seite der Erklärung unberücksihtigt geblieben und der Commentar bei dem compressen Druck sehr umfangreich geworden ist, so können wir die Ausgabe des Hrn. D. nicht in die Reihe der Schulausgaben stellen, wenn auch bei manchen Noten diese Tendenz mag vorgewaltet haben; die treffliche Arbeit ist, wie wir sie beurtheilen, bloss für Lehrer und Philologen bestimmt und verdient auch die *volle Beachtung* der römischen Geschichtsforscher und Litterar-*historiker.*“

Karl Halm.

